ISSN 0132-4462

ЛИСТОПАД

1979

Київ

Виходить з січня 1927 р.

№ 21 (1063)

Ціна номера 20 коп.

ПЕРЕЦЬ

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Незвичайні ситуації

— Ще раз перечитав класиків літератури і вирішив за перо більше не братися!

— Вирішили добровільно здати рушжа. Совість не дозволяє останню дичину добивати.

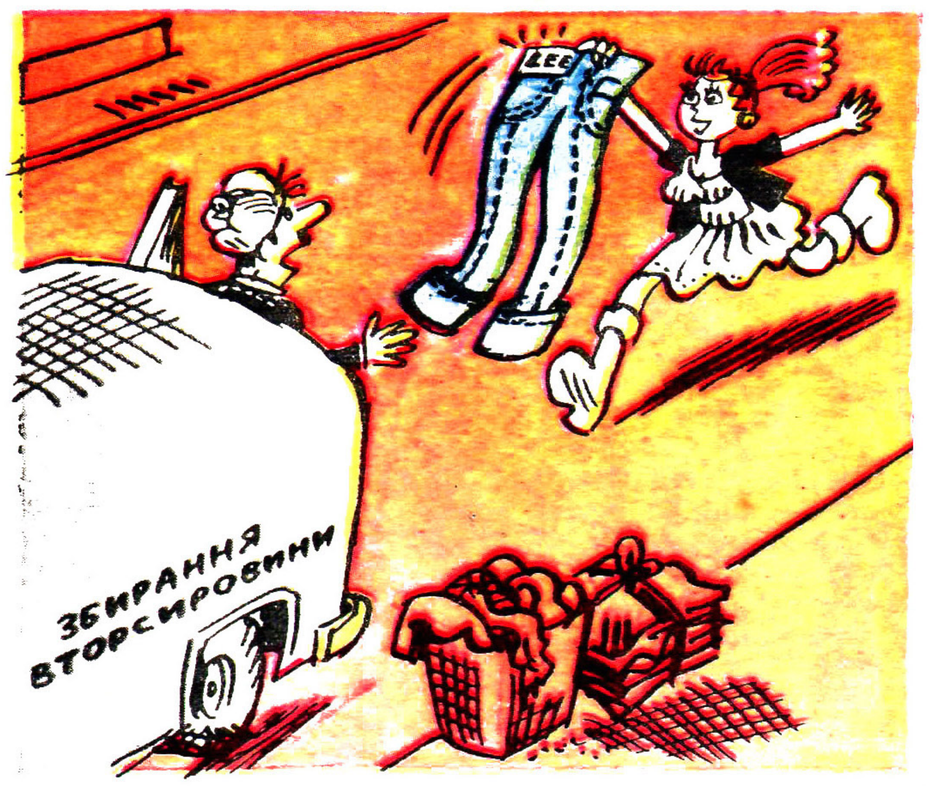

— Мати купила, а я не можу на них і дивитися.

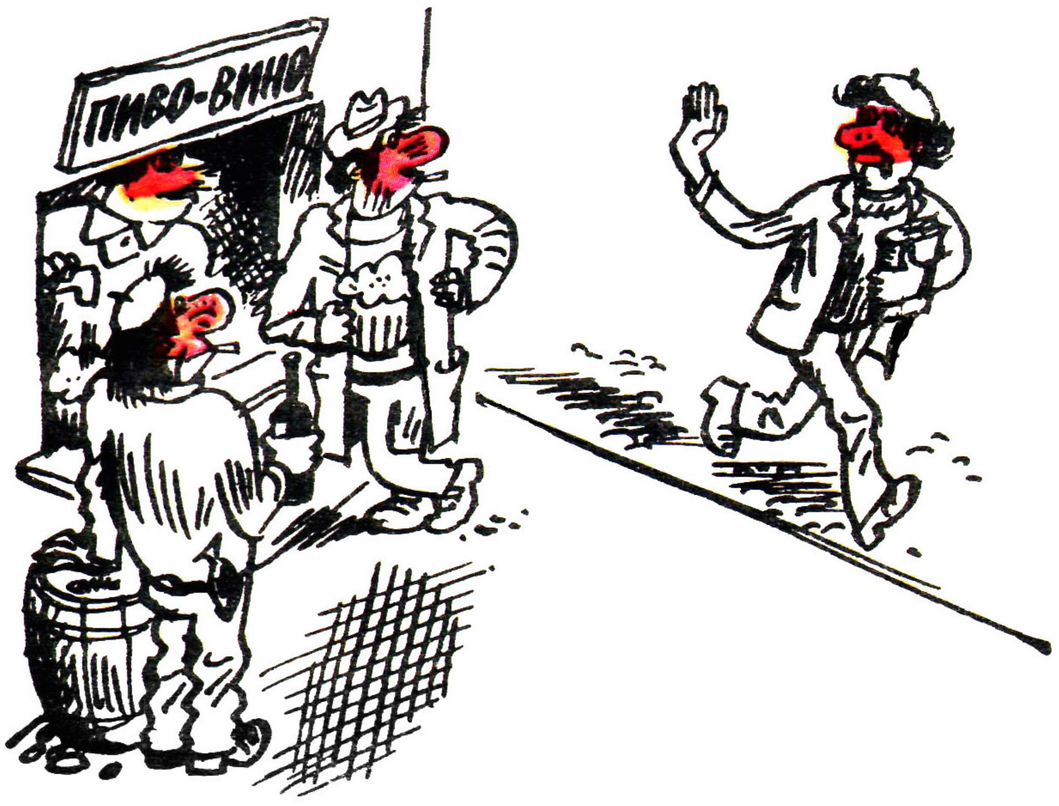

— Ні, ні, що ви! Я краще ці гроші матері віднесу.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

pereс-ua.
pereс-ua.

PENGUIN2197

Без слів.

КОМЕНТАР ПІСЛЯ ПОДІЇ

З опущенним забралом

«Друже Перче! Я, житель міста Олександрії, що на Кіровоградщині, запрошую тебе завітати до нашого ресторану «Інгулець». Тут ти побачиш багато цікавого...».

(З листа до редакції В. Х.).

Це чудово, товариші, що ми в житті — не байдужі спостерігачі й не холодні, розсудливі споживачі, для яких головне — особистий комфорт і щільно набитий дарами ланів та ферм живіт. Ні, всім нашим устроєм, нашим радянським способом життя ми виховані колективістами, людьми, котрі глибоко усвідомили найгуманнішу з істин: інтереси суспільства — це, водночас, інтереси кожного, а інтереси кожного — це інтереси суспільства. Ось чому нам органічно притаманні активна життєва позиція, принциповість, непримиренність до недоліків,— тобто все те, з чого й формується громадянська зрілість людини.

Із такими от думками розкрили ми в редакції конверт з олександрійським штемпелем і стали читати лист громадянина В. Х. про його спілкування з працівниками тутешнього ресторану «Інгулець». І чим більше заглиблювалися у зміст гнівного послання В. Х., тим швидше покидали нас високі думки, а натомість з'являлося почуття... як би його точніше описати — ну, начебто громадянин В. Х. висадив нас на безлюдному острові і, помахавши на прощання хусточкою, дременув білосніжним лайнером до далеких берегів, гукнувши наостанок: «Бажаю щасливої боротьби із стихією!..».

Ось судіть самі. Ресторан працює погано. Меню не змінюється вже кілька років. У вечірні години порції меншають порівняно з обіднім часом удвічі. Відвідувачам нав'язують горілку — щоб був вторг. А коли В. Х. вирішив відзначити тут свій день народження, обслужили його погано, дали те, чого він не хотів брати, до того ж посадили у найнезручнішому місці — коло дверей (бо столики, розташовані з цього боку, обслуговує сестра завідуючої виробництвом). При цьому він сам чув, як офіціантки говорили між собою: «Бач, як вигідне замовлення, так Наташа (вочевидь, зав. виробництвом) віддає його сестрі, а як без горілки — так ми, дурепи, обслуговуємо... Нічого дивного: вона ж не виб'є талонів і віддасть сестрі гроші...»

І що ж, ви думаєте, вчинив наш В. Х., зіткнувшись із такими неподобствами? Гостро і принципово висловив усе, що думає, завідуючій виробництвом, директорові? Зробив безкомпромісний запис у книзі відгуків? Проінформував керівників олександрійського комбінату громадського харчування? Де там! Ось що він пише:

«Я змовчав... Я не захотів псувати настрою собі і вирішив написати тобі, Перче. А ти спробуй побувати в ресторані «інгулець», може, тобі пощастить». І нарешті: «Ще в мене до тебе прохання: не називай мого прізвища, бо я обідаю в цьому ресторані майже щодня і не хочу, щоб на мене косилися всі працівники ресторану. З привітом!».

За привіт дякуємо. Дякуємо й за лист, позаяк викладені в ньому факти справді обурливі, і ми постараємося якось переконати товаришів, відповідальних за роботу цього ресторану й інших «точок» громадського харчування в місті й районі, що слід серйозно контролювати їх роботу.

Але ж, шановний В. Х.! Як усе-таки назвати вашу позицію! Де ж ваша громадянська зрілість, мужність, принциповість! Де, зрештою, ваша гордість і почуття власної гідності! Особливо коли порівнять ваше небажання «псувати собі настрій» з активним, наступальним духом, властивим більшості наших людей у їх ставленні до негативних явищ. Зрештою, давно відомо: якщо кожен із нас — кожен! — не буде нетерпимим до всіляких порушень і зловживань, не виступатиме проти них, як мовиться, з відкритим забралом, рішуче і послідовно, то годі сподіватися на усунення цих порушень при допомозі якогось «дяді». Ми — господарі у своєму великому суспільному домі, отож чистоту і порядок мусимо підтримувати передусім самі, гуртом даючи по руках тим, хто пробує сміттити в ньому. Просигналізувати ж про недолік й сховатися подалі, залишитися, так би мовити, інкогніто, щоб спокійно обідати там, де тобі щойно наплювали в очі,— це та ж аморальність, та ж безпринципність, це означає — хочете чи не хочете — потурати порушникам норм нашого життя.

Як потурає ще один борець за справедливість — громадянин О. І. з Дніпропетровщини. Повідомляючи про те, що солідний обласний трест уже після закінчення кварталу збільшує передовому радгоспові план за цей же квартал — щоб таким чином покрити невиконання плану іншими господарствами,— О. І. заклопотано додає: «А моє прохання до вас — не зазначати мого прізвища й не називати радгоспу та міста...».

Як потурає громадянин І. Г. з Житомирської області, котрий, відрекомендувавшись активістом органів народного контролю, перелічує факти недобросовісної роботи та порушень, що мають місце в одному з райкомунгоспів, і доручає редакції розібратися з цими фактами й навести належний порядок, водночас настійно радячи йому самого ні в якому разі у цю справу не вплутувати. Хоча значна частина листа житомирського дописувача присвячена питанню ремонту саме його квартири. От вам і активіст!

Отже, на думку цих оригінально мислячих громадян, хай хтось інший добивається, хай хтось інший витрачає свою вольову та розумову енергію, нехай інший захищає інтереси їх самих та суспільства, а вони в цей час, опустивши забрало своєї громадянської совісті, стоятимуть десь подалі в кущах і, крадькома визираючи з них, тихесенько хихотітимуть і радісно потиратимуть руки, твердо знаючи, що спокійний обід їм забезпечено...

Ні, шановні громадяни, так діла не буде! Сторонні споглядачі не потрібні нашому суспільству — суспільству борців, суспільству, однією з чудових заповідей якого є: кожен — за всіх, усі — за кожного. І в цій боротьбі за кожного і за всіх ми звикли діяти послідовно, принципово і прямо.

З відкритим забралом.

Отак спробуйте діяти і ви. Повірте, користі буде значно більше.

В. ЧЕПІГА.

ДИВИНА

УСМІШКА

Тздовий-ветеран Терпушок, побачивши в понеділок серед білого дня голову колгоспу Івана Саливоновича, потер очі і сумно сказав сам до себе:

— Колись комара в небі розпізнавав... А тепер... Підводять.

Почухав потилицю і вйокнув на мишастих.

У вівторок перед обідом Терпушкові здалося, наче Іван Саливонович гойднувся перед ним.

«Може, треба до лікарів удатися... То не жарти... Щось зі мною таки робиться...»

З досади аж закурив.

Увечері пожалівся своїй дружині.

— Маріє. Щось у мене... з очима. Людей не розпізнаю.

— Туман, Василю, ниньки, — мовила супутниця життя. — Та й літа-а-а...

І я сплутала куму Варвару із сусідом Петром.

Коли й у середу на фермі привидівся голова колгоспу, Терпушок тпрукнув на коней.

— Та не може бути...

— Добридень вам, Іване Саливоновичу!

— Доброго здоров'я, Василю Михайловичу.

«Справді Іван Саливонович».

Голова колгоспу подав руку — і на Терпушкове чоло піт виступив.

— Ви чимось стривожені, Василю Михайловичу? — стурбовано подивився голова на ветерана.

— Та оце мислю собі: чи наше районне керівництво гуртом у відпустку пішло, чи може, не дай боже, колективно захворіло.

— Та ні, керівництво на місці, працює. Тільки декого з керівників недавно поміняли.

— А-а-а... Он воно що, — аж усміхнувся Терпушок. — А я собі гадав, що в мене з очима щось не в порядку... Бо знаю, ви щодня на якійсь нараді в районі... А тут... три дні підряд бачу вас у колгоспі.

Богдан ГАЛЯНОВСЬКИЙ.

с. Ворохта,
Надвірнянський район,
Івано-Франківська область.

Мал. А. ВОРДУНІСА

— То кажете, що ви непитущий? Чому ж ви вирішили працювати у нас?

МЕТОД ТАКСІ — НА ЗАЛІЗНИЦЮ!

ВІННИЦЯ. (Кор. ТАП). Усім доводилося чути про окремих надто кмітливих таксистів, які заради плану возуть прийжджого пасажира по незнайомому місту якнайдальшим маршрутом. Керівництво станції Вінниця успішно перенесло цей метод на залізницю. Вантажі, які призначаються тернопільцям, зафуговуються звідси аж на сто кілометрів далі, на станцію Чортків. Так було зроблено з партією вантажу, відправленою для тернопільської бази «Облпсторгу», після чого працівники станції Чортків дали вінничанам телеграму з проханням більш не робити такого. У відповідь на неї з Вінниці у Чортків було відправлено вантаж, адресований тернопільській базі «Укркультторгу».

Таким чином керівництво станції дає, як то кажуть, заробити і собі, й автопідприємствам, бо після кожного такого транспортного трюку тернопільським організаціям доводиться споряджати машини в Чортків.

— Возити — так возити! — так назвали свій метод вінницькі залізничники.

ЩЕ ОДНЕ ЗАГАДКОВЕ ЗНИКНЕННЯ

Цього разу воно трапилося не в Бермудському трикутнику, а на шляху з Укрголовметалу до Дніпропетровської контори металозбуту, повідомляє наш кореспондент. Зник наряд-замовлення, за яким ця контора мала відвантажити Житомирській обласній раді Добровільного протипожежного товариства 50 тонн відходів труб. У свою чергу товариство мусило виготовити з цих відходів засоби захисту від блискавки і встановити їх на численних об'єктах області.

Із Києва той наряд начебто вислали, а до Дніпропетровська він не дійшов. Принаймні, так запевняють працівники обох поважних установ. Хто ж розгадає нову загадку?

НЕЗВИЧАЙНЕ РОДОВИЩЕ

КІРОВОГРАДСЬКА область. (Кор. ТАП). На території колгоспу імені Горького Кіровоградського району існує незвичайне підземне родовище — не сама нафта, а готові продукти її перегонки: бензин, дизельне пальне, мастила. До такого висновку прийшли геологи, відвідавши нафтове господарство цього колгоспу. На чому ґрунтується цей висновок?

— На логіці, — пояснили геологи. — Бо лише в такому випадку можна так безгосподарно розтринькувати те, що виділяє держава. Щороку тут пропадає понад 15 тонн бензину, десятки тонн дизельного пального використовується не за призначенням.

Є РАПОРТ!

МИКОЛАЇВСЬКА область. (Кор. ТАП). Нову технологію будівництва об'єктів малого зрошення запровадили керівники Вознесенської передсувної механізованої колони тресту «Миколаївводбуд». Одержавши від Первомайської ПМК-226 не доведену до пуття майже шістдесятигектарну зрошувану ділянку в колгоспі імені Кірова Братського району, вони вже за якийсь місяць відрапортували про успішне завершення будівництва. Для небувалого прискорення меліоративних робіт потрібно було зовсім небагато: підробити підпис голови колгоспу на приймальному акті.

ПОСПІШАТИ НЕ ТРЕБА

СУМИ. (Кор. ТАП). Дуже довго висіла фанерна табличка «Музей закрито на ремонт» на дверях Сумського обласного художнього музею. Так довго, що вже на ній і напис важко було розібрати. І ось, нарешті, табличку зняли. Але після цього жодному любителю мистецтва ще не вдалося переступити поріг музею. Бо на дверях з'явилася нова табличка — за змістом аналогічна попередній. Тільки тепер її гарно оформили і помістили в рамку зі склом.

СЕКРЕТ РОЗКРИТО

ЖИТОМИРСЬКА область. (Кор. ТАП). «Хоча автопідприємство № 05013 і зриває щодня по кілька рейсів, — пасажири не допікають нас скаргами», — похвалилися кореспондентові ТАП працівники автостанції № 2 м. Коростеня. «Чому не скаржимося?! — розкрили секрет пасажири. — А ви гляньте, у залі висить табличка, на якій написано, що «Книга скарг» знаходиться у диспетчера, а на дверях у нього — «Стороннім вхід заборонено».

МОЖНА НЕ ЗАЗДРИТИ

— Ну й тема тобі попалася, — заздрили мені колеги, коли ми роз'їжджалися у відрядження. — Відпочинеш, як на курорті. Уявляєш, виходиш увечері з готелю в місто — хочеш, ідеш на зустріч з акторами драматичного театру, які виступають у сусідньому кварталі. Хочеш, граєш цілісінький вечір у шаховому клубі житлово-експлуатаційної контори. Або йдеш на засідання клубу «Кому за 30». Набридне грати в шахи, можеш послухати лекцію про міжнародне становище чи виступ місцевого вокально-інструментального ансамблю на літній естраді...

Одне слово, приїхавши до Ворошиловграда, я відразу склав графік. День перший — слухання лекцій. День другий — відвідування клубів. День третій — концертний.

Пройшовся новими кварталами Жовтневого району. Назви сучасні, красиві — Сонячний, Молодіжний, Дружби...

«Ну, — думаю, — пора приступити до виконання редакційного завдання».

— Де тут культурно відпочити можна? — питаю у місцевих жителів.

— А у вас що, телевізор зіпсувався? — із співчуттям дивляться на мене.

— Зіпсувався, — збрехав я.

— Ну, тоді приставайте он до гурту, — і показують на чоловіків, які так завзято забивали «козла», що аж стіл у землю вгрузав.

— А більше нічого не порадите?

Після цього запитання ворошиловградці подивилися на мене, наче я з неба звалився.

День отак ходив, другий. Коли підходить до мене один здоровань.

— Що, нудьгуєш? — цікавиться.

— Нудьгую, — відповідаю.

— Може, хочеш нудьгу розвіяти?

— Хочу, — признаюся.

— Ну, так гони карбованця — третім будеш...

Пішов наступного дня до заступника голови Жовтневого райвиконкому Миколи Григоровича Пономаренка.

— Так і так, — кажу, — у вашому районі мешкає майже сто десять тисяч населення, а відпочити ніде. Усього один кінотеатр та один кінозал. Уявляєте, скільки часу потрібно, щоб хоч найзапекліші любителі кіномистецтва переглянули новий фільм?!

— Що правда, то правда. Але уже розробляється документація на будівництво кінотеатру з трьома залами...

— Танцмайданчик один. Більшість молоді відпочивати їздить аж у центр міста.

— Ось побудуємо Будинок профспілок, думаю, і ця проблема відпаде. А поки що...

— Поки що у вашому районі у медвитверезник доставляється багато любителів «зеленого змія». Чи не є це наслідком поганої культурно-виховної роботи?

— Та виховуємо. От вирішили в цьому році побудувати 19 спортивних майданчиків.

— Скільки ж побудували?

— Та, мабуть, чотири...

— І на агітмайданчиках мало заходів проводиться. Оце побував я на агітмайданчику механо-складального цеху № 1 та контрольно-здавального цеху Ворошиловградського виробничого об'єднання тепловозобудування, а там навіть плану роботи немає...

— Ми щодругої п'ятниці кожного місяця проводимо читання лекцій, зустрічі...

— А крім п'ятниць?

— Та нам хоча б дитячу проблему вирішити... От переселяються сім'ї в нові квартали, а дитячих садочків тут не вистачає. Доводиться щоранку везти своїх Оксанок та Петриків в інший кінець міста. Після роботи знову за ними їхати. Так що, самі розумієте, дорослим буває і не до лекцій чи шахових турнірів...

— Але ж можна паралельно з дитячою проблемою вирішувати й інші. До речі, не менш важливі. Щоб не сталося так, як у приказці — хвоста витягли, а грива зав'язла...

...— Ну, як відпочив? — заздрісно дивилися на мене колеги після відрядження.

— Можете не заздрити, — відповідаю. — І мені, і мешканцям нових кварталів Ворошиловграда.

М. ПРУДНИК.

м. Ворошиловград.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Ганно, відпусти покупцеві шніцель. А то я вже руки помила.

Є ЗА ЩО СТРАЖДАТИ

Жарт

Сидять двоє в ресторані,
Зазирають в пляшку.
І години вже неранні,
І підвестись тяжко.

Один в одного питають:
Що казати вдома?..
Хоч жінкам, обоє знають,
Їх брехня відома.

— Бери жіночку за плечі
Та й кажи печально,
Що пили ми цілий вечір
Воду мінеральну!

Другий мовить: — Так не піде!
Повір мені, брате,
Від жінок діватись ніде,
Будуть лупцювати.

То ж про «Екстру» слід згадати
Хай собі й на шкоду!
Як страждати — то страждати,
Тільки ж — не за воду!

Микола ДМИТРІЄВ.

ОПИСКИ САМОПИСКИ

Хамчистка.
Цукрові будяки.
Кругова перука.
Дорогобуд.

П. КОРНІЄНКО.

м. Полтава.

Випрані твори.
Цар-мушка.
Димова кухня.
Бравий свояк Швейк.

Іван ТОКАРЧУК.

м. Камінь-Каширський на Волині.

ГРИБНЕ МІСЦЕ

Жарт

— Знаю місце, де грибів,
Як в болоті — комарів.
— Де ж то воно, синку?
А синок:
— На ринку.

НА ТОВАРИСЬКОМУ СУДІ

Не лайте, хлопці, так завзято.
Я розповім, у чому суть.
Робота — це для мене свято.
А там, де свято, — там і п'ють.

ПРИНАДА

— Скажи-но, друже, чим
приманюєш ти риб?
Клює у тебе скрізь, у будь-яку
погоду...
— Та діло тут просте, —
всміхається Архип. —
Я рибам підливаю чисту воду.

Марко МЕЛАМЕД.

НА БОЙНІ

БАЙКА

На бойні це великій відбувалось.
Корів, Овець, Свиней і Кіз зібралось —
Ні стати, ні лягти,
Ані дихнуть.
І всім — як не крути —
Остання путь!
Хазяїн же з трибуни їм глаголить:
— Тут кривдити ніхто вас не дозволить!
Слабкі ви а чи дужі —
Для нас байдуже.
Є роги чи нема —
Дарма.
Чи знатна, чи незнатна в вас порода —
У нас усім свобода!
Вам абсолютно вільно обирати,
Як помирати:
Під струмом можна (і не капне кров),
Під молотом (так б'є, що будь здоров!),
Сокира є ще в нас, є ніж, є швайка...

Це, звісно, байка,
Та є питання в мене на приміті:
На бойні це було чи в «вільнім світі»?

Петро РЕБРО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

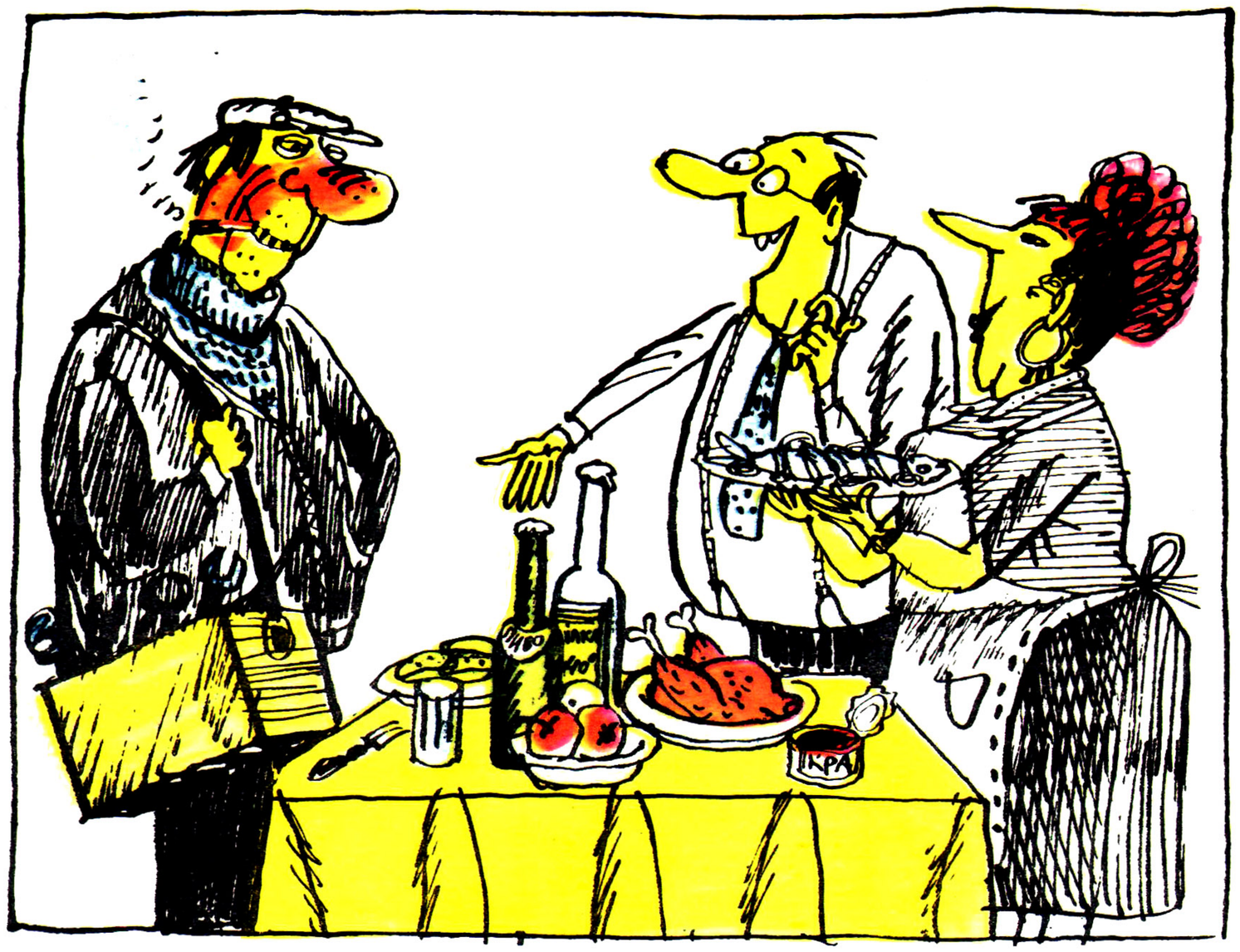

Слюсареві слюсареве.

БУДІВЕЛЬНИКИ — ЛІКАРІ

ВІРШОВАНО-ПРОЗОВА РОЗПОВІДЬ З АВТОРСЬКОЮ ПІСЛЯМОВОЮ

Це сталося в суботу. В один з погожих днів
Громадянин Приходько серйозно захворів.
І що цікаво — зразу напало сім хвороб:
Штрикає щось у боці, всього пройма озноб;
Сльозиться праве око, у лівім вусі — жар,
Ще й зуб засмикав кутній... Ну, не життя —
кошмар!..
Тугіше обмотавши хустиною щоку,
Він дибає в лікарню — в свою ж таки, сільську.
Та що це? Подивився і враз отетерів:
Порожні кабінети — немає лікарів!
А хтось із пацієнтів Приходька й застеріг:
— Всі — в корпусі новому. Суботник знов у них.
Ну, що робить Приходьку? Болить... Хоч вовком
вий...
Хитаючись, у корпус поплентався новий.
А в корпусі новому усе кипить-гуде:
Як завжди, по суботах там капремонт іде.
Два фельдшери, два хлопці — завзяті козаки,
На дах повидирались — латають в ньому дірки.
Три медсестри і няня драбину держать їм;
Бо ж дім той не низенький — двоповерховий дім.
А отоларинголог, хірург і окуліст —
То ці в столярнім ділі свій проявляють хист;
Підлога провалилась, хитається, рипить —
Зламати можна ногу... То ж треба щось робить!
І роблять. Ремонтують. Аж на чолі — ропа...
Он — хвацько стоматолог трубу якусь клепа.
Он лікарі — жіноцтво — всі в фарбі, у вапні,
Заладнують панелі і тріщини в стіні...
Громадянин Приходько од гніву сполотнів
Й, забувши про хворобу, напав на лікарів.

Приходько. Що ви робите, чим, скажіть, займаєтеся?! Вам треба піклуватися про хворих, а ви...

Лікар-стоматолог. А ми якраз і піклуємось про хворих. Ремонтуємо для них новий корпус...

Приходько. Мене це не обходить. Я — хворий. У мене — вухо, зуб, око.. У мене ось тут коле, а тут штрика... Якщо не приймете зараз, буду скаржитися. Подзвоню самому заступникові голови Андрушівського райвиконкому товаришу Радецькому!

Лікар-отоларинголог. А, Станіславу Івановичу? Давайте, скаржтеся. Він же, до речі, й приймав оцю недобудовану споруду як цілком нову й завершену.

Котрась із медсестер. Станіслава Івановича Радецького, здається, вже немає — він чи на іншу роботу, чи вчитися кудись пішов...

Приходько. Нічого, я поскаржуся вашому безпосередньому начальству — головному лікареві центральної районної лікарні товаришу Денисенку!

Лікар-отоларинголог. І Клайда Яковича Денисенка підпис стоїть у приймально-здавальному акті. От і скажіть йому, що ми, замість своєї безпосередньої роботи, майже рік щосуботи ремонтуємо корпус, який він прийняв або, мабуть, заочно, або із заплющеними очима...

Приходько. Тоді... Тоді... (в нестямі зриває хустку, якою обмотаний. Лікарі-будівельники, впізнавши, оторопіло дивляться на нього).

Лікарі-будівельники (всі разом).

— Братці ескулапи, гляньте — сам виконроб Червінської дільниці Петро Іванович Приходько, власною персоною пожалував!

— Це ж він будував корпус!

— Отакого натворив, а тепер іще й скаржитися збирається?!

Приходько (запобігливо, іншим тоном). Товариші... Я... У мене — вухо, око, зуб... У мене ось тут коле, а тут штрика... (Але побачивши, що його щільною стіною оточують лікарі-будівельники з кельмами, щітками, молотками, сокирами, рубанками, пилками, гайковими ключами, раптом заверещав не своїм голосом). Не треба! Не підходьте! Я вже видужав, у мене вже нічого не болить! (Тікає).

Авторська післямова.

Гарантую: така сценка цілком могла б відбутися в селі Червоному Андрушівського району. Минулого року одна з дільниць пересувної механізованої колони Житомирського виробничо-аграрного об'єднання цукрової промисловості здала там корпус лікарні, узявши за роботу 100 тисяч карбованців. Куди дивилася приймальна комісія, підписуючи схвального акта, важко сказати. Очевидно, вона не дивилася, а підмахнула-підписала його із заплющеними очима. Бо збудовано корпус так халтурно, що ось уже близько року медперсонал сільської дільничної лікарні своїми силами доводить приміщення до ладу, а кінця-краю тому «доводженню» не видно. У новому приміщенні протікає дах, потріскалися стіни, попровалювалася підлога, немає стоку для води у ваннах і туалетах, а в умивальниках і зовсім труби не приєднані до раковин. Та й взагалі, скільки ще там недоробили, недокінчили, недовершили будівельники, керовані П. І. Приходьком, — якщо перелічувати, то цей фейлетон утричі більший буде за розміром. Тому і ставлю крапку.

Ів. НЕМИРОВИЧ,
спец. кор. Перця.

Житомирська область.

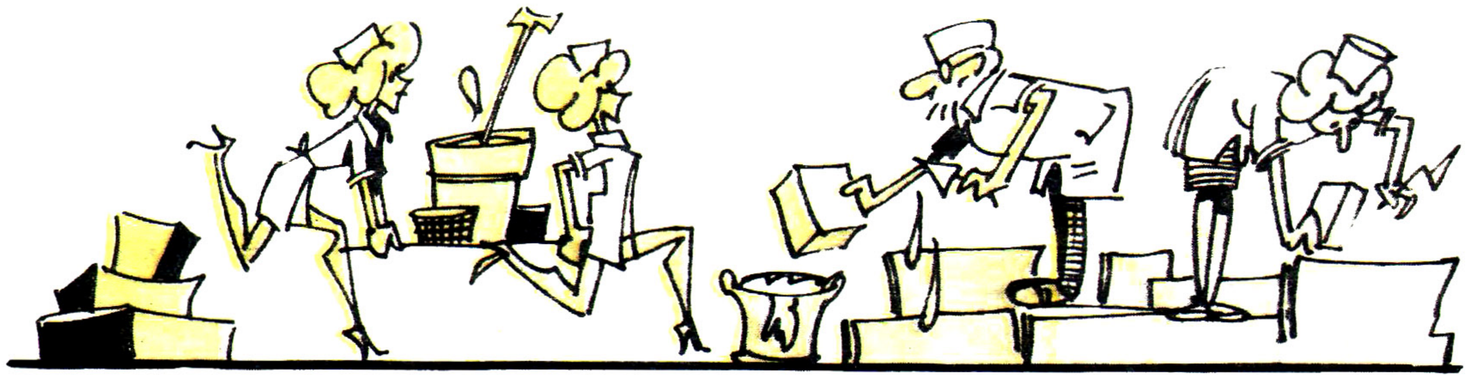

З РУЧКОЮ В РУКАХ

Один неуважний громадянин відправляв одночасно два листи. Перший — коханій, а другий — начальниці відділу, в якому працював. У коханої він просив руку і серце. А начальниці висловлював усе, що думає про неї особисто і про контору, з якої вирішив піти...

— Знаємо, знаємо! — скривиться кмітливий читач. — Звичайно ж, він переплутав конверти з адресами і потім мав халепу. І не соромно авторові годувати нас заяложеними анекдотами!

Трохи терпіння, шановний читачу, і ви переконаєтесь — анекдот цей актуальний і сьогодні. Різні хіба що нюанси.

Замовила якось Буринська міжрайбаза Сумської облспоживспілки сковорідки. Зняли виробничники з їхнього рахунку 2669 карбованців і сказали: «Висилаємо».

Чекали кооператори місяць, квартал, рік. Листи писали, телефонували, телеграми надсилали. У відповідь — ані гу-гу!

Кинулися скаржитися. І лише тоді заступник директора заводу т. Головатюк відповів арбітражеві, що товар відвантажено по накладній № 569343. Отже, мовляв, то винні залізничники. Після тривалих пошуків знайшли сковорідки аж у м. Путивлі. Виявляється, харків'яни надіслали свою продукцію саме туди, місцевим кооператорам — не ту адресу написали на накладній. І, як свідчать арбітражні справи, випадок цей в біографії підприємства не поодинокий.

Як не поодинокі подібні факти на деяких інших підприємствах та в деяких інших установах.

Близько десяти тисяч карбованців сплатила львівська міжобласна оптова база «Укркультторгу» київському виробничому об'єднанню «Полімермаш». Довго чекали торговельники пензлів для

клею. Теж писали і телефонували. А їх усе адресували до залізничників. Мовляв, це вони переплутали.

І коли нарешті після втручання відповідних установ розібралися, виявилося, що таки справді переплутали. Тільки не залізничники, а виробничники. На іншу адресу вантаж відправили.

Воно ще добре, коли пошуки вантажу увінчуються успіхом. Буває, цей вантаж як зашлють — навіть слідопити не знайдуть! Як трапилося це, скажімо, з чотирма вакуумними насосами з електродвигунами, що їх начебто надіслали з управління № 18 тресту «Київміськбуд-7». Надіслали ніби Київському ремонтному заводу медтехніки, здерши з них через банк 1800 карбованців. І досі працівники заводу розшукують оті насоси...

Ви спитаєте, при чому тут працівники заводу? Мало того, що з них здерли гроші, вони ще й самі мусять по всіх усюдах розшукувати речі, які юридично і фактично стали їхньою власністю. І витрачати на розшуки час, гроші, нерви лише через те, що хтось із недбалих працівників по неуважності написав не ту адресу. Анекдотична ситуація — чи не правда?

А відрізняється ця анекдотична ситуація від того банального анекдоту тим, що герой її не потрапляє ні в які халепи. Бо справді, чи його обходить, що хтось чогось не одержав, хтось щось розшукує? Аніскільки. От якби він сів і з ручкою в руках підрахував, у яку копійчину влітає ота його безневинна помилочка, то за голову схопився б. А може, правда, і не схопився б. Бо хіба йому чужих грошей шкода? От коли б це якось позначалося на його власному бюджеті, тоді, певно, і подібних помилочок траплялося б менше.

Б. АРТЕМЕНКО.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

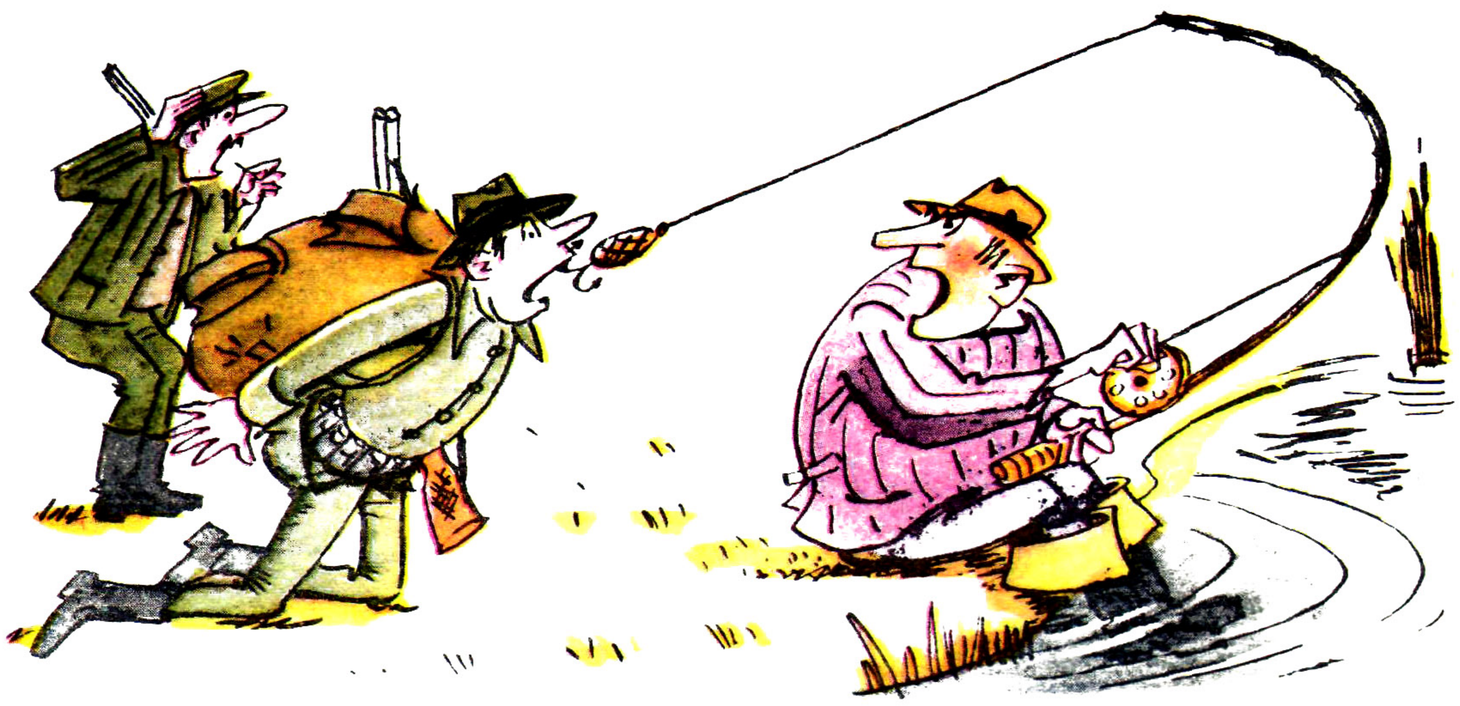

— Ти що, голодний?

Клуб губителів природи

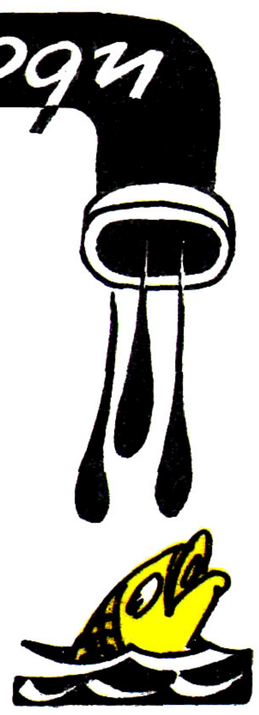

Відбулося чергове засідання правління Клубу губителів природи. Як і завжди, воно проходило у жвавій та діловій обстановці.

«Прийом у члени клубу» — такий порядок дня.

При обговоренні кандидатур ніхто не залишився байдужим.

— Директор Ставищенського маслозаводу на Київщині Петро Минович Мищанин заслуговує на те, щоб його прийняти поза всяким конкурсом! — сказав категорично головуючий.— Постійно отруюючи відходами заводу річку Гнилий Тікич, він тим самим бореться за справедливість: Гнилому Тікичу— гнилим бути...

В урочистій обстановці новоприйнятому було вручено членський квиток і мантію. Самодіяльний хор Клубу губителів природи виконав на його честь пісню: «Як ти дбаєш, так і маєш»...

Народні усмішки

ТУРБОТА ПРО ЗДОРОВ'Я

— Навіщо це ти, Петрику, побив усі чарки? — запитав батько в чотирирічного сина.

— А для того, щоб ти не заглядав у них... Я ж чув, як мама казала, що ти любиш у чарку заглядати, а це шкідливо для здоров'я.

Повідомив О. КРАВЦОВ.

м. Київ.

ЯК ЖЕ НЕ ПЛАКАТИ!

Іде дорогою п'яний, а сльози із очей кап-кап...

— Ти чого плачеш? — запитують його.

— Та як же мені не плакати, коли хочеться ще випити, а здоров'я не дозволяє...

Повідомив Т. ВІНІЧЕК.

с. Крупське
Миколаївського району
Львівської області.

БАБУСЯ В АВТОБУСІ

Подала бабуся гроші водієві автобуса на квиток. Порахував водій гроші та й каже:

— Бабусю, тут не вистачає п'ять копійок...

— Та нічого, — відповідає бабуся, — а ти мені квиток трохи коротший дай...

Повідомив М. АНТОНЮК.

ст. Біличі
Київської області.

НЕ РОЗІБРАЛА

Жінка порається на подвір'ї, а син щось у хаті робить. Мати й гукає у відчинене вікно:

— Ану облиш двері, рипаєш ними, як маленький... Тобі немає що робити?.. Може б, музикою зайнявся...

— Та я не рипаю, мамо, це я вчуся на скрипці грати, — гукає синок через вікно.

Повідомив Л. ПАЛІЙЧУК.

с. Бабинопілля
Косівського району
Івано-Франківської області.

ЗГОДА

На заготівельному пункті черга. Приймають фрукти.

— Ти що привіз?

— Сливи.

— Став на вагу.

— Скільки?

— Сто п'ятдесят кілограмів... Отже, тобі 20, мені 30, а на квитанцію пишу 100.

— Бійся бога, чого ж тобі більше, як мені?

— Тобі ніколи не догодиш, — сердиться приймальник, — нехай вже буде по-твоєму: мені 25, тобі 25, а на квитанцію пишу 100. Тепер згода чи ще ні?

— Ну, якщо пополам, то згода!

Повідомив В. МАЗУРЕНКО.

с. Дашківці Літинського району
Вінницької області.

Мал. В. ШИРЯЄВА

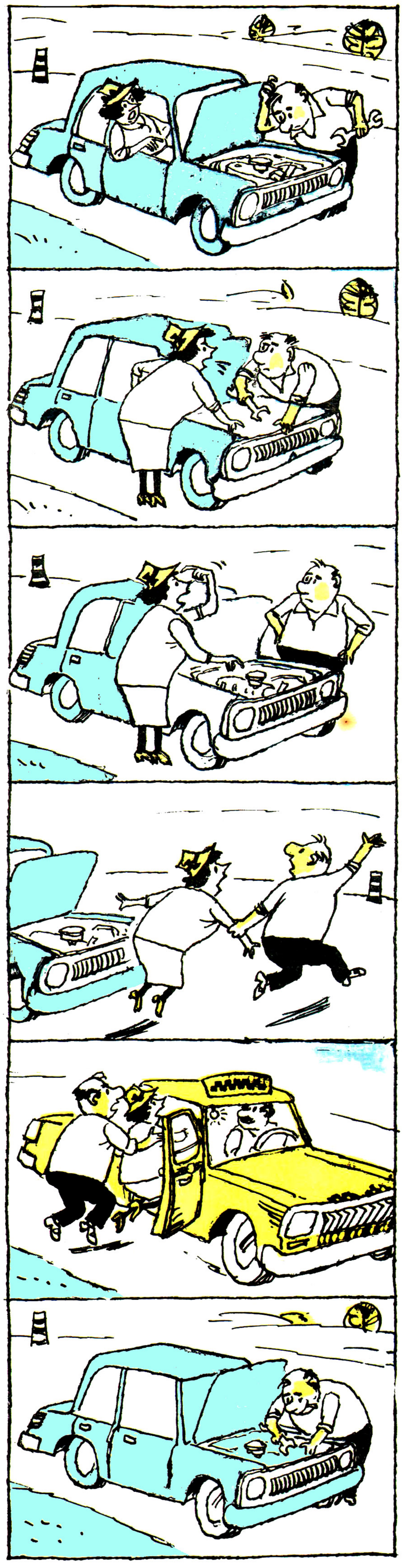

Без слів.

ПЕРЧАНСЬКИЙ ВОГНЕГАСНИК

Тривожно бемкала сигнальна рейка. Пожежна машина мчала по селу на граничній швидкості. Мчала туди, де горіло торфовище. А навздогін чулося:

— Ти диви, поїхала гасити пожежу...

— Щось у лісі здохло...

— Дивина...

«Тут щось не те», — скаже читач. І справді, начебто незрозуміло, чому тут дивуватися. Є причина — пожежа. Маємо наслідок — виїзд пожежної машини. Як сказав би філософ, причина породжує наслідок. Усе просто і ясно.

А тим часом колгоспники з села Редьківки Ріпкинського району Чернігівської області дивувалися недаремно. Бо, по-перше, не так давно в сусідньому селі Міси, того ж колгоспу імені XXII партз'їзду, у громадянина С-ка горіла садиба, а пожежна обслуга і вухами не повела. Саме в цей час черговий водій чомусь підігрівав воду для вантажних машин у котельні колгоспу... А по-друге, пожежна машина взагалі рідко буває на місці — в депо. Не було її на місці і в день приїзду кореспондента до Редьківки — 13 червня 1979 року. Черговий шофер Григорій Михайлович П'ятикоп поїхав нею додому галушки їсти: саме була обідня пора.

— Як ви могли до такого додуматися? — запитую Григорія Михайловича, коли той з'явився біля депо.

— А що тут особливо думати? Якщо заступник голови колгоспу їздить нашою машиною на обід, то нам і сам бог велів...

Посилання на заступника голови колгоспу Тараса Федоровича Шевченка не голослівне. Якраз за використання пожежної машини не за призначенням, в тім числі і в інтересах власного шлунка, т. Шевченка було оштрафовано на 25 карбованців.

Тоді ж, 19 лютого цього року, на 50 карбованців було оштрафовано і голову колгоспу Костянтина Терентійовича Тищенка: за те, що не забезпечив виконання правил пожежної безпеки і не домігся комплектування пожежно-сторожової охорони надійними кадрами.

І от минуло кілька місяців... Наче й не було акта про порушення правил пожежної безпеки. Наче й не було штрафів. На жодному з об'єктів великого господарства немає навіть елементарних, найнеобхідніших засобів пожежогасіння. На складі, що межує з депо, стоїть відкрита бочка карбіду кальцію, безладно розкидано гумові вироби. На паливному складі розлито мазут, а на пожежному щиті висять два заіржавілі, непридатні вогнегасники.

У депо — ветхий дідусь апетитно обідає.

— Ви що, працюєте тут? — запитую.

— Аякже ж, чергую!

— На якій же ви тут посаді?

— Боєць я!

— А скільки вам років, дідусю?

— Скоро буде сімдесят три...

— Ну, і що ж ви будете робити на випадок пожежі?

— Звісне діло, дзвонитиму по телефону.

Мій співбесідник довго длубається в якихось паперах. Зрештою, упевнено говорить:

— Ось телефон...

І називає номер телефону власного депо...

От вам і укомплектування кадрами. От вам і реагування на штрафні санкції.

З Редьківки їду в село Вишневе. Пожежне депо зачинене. Тут-таки розмовляю із заступником голови колгоспу «Жовтнева перемога» Володимиром Леонідовичем Вольським.

— Вважайте, Володимире Леонідовичу, що зараз горить... ну, скажімо, пилорама. Як будете діяти?

Володимир Леонідович лише знизав плечима.

Потім у конторі колгоспу ми з т. Вольським довго передивлялися путівки, за якими виїжджала на завдання пожежна машина. Підвозила воду на будівельний майданчик... Заливала воду в опалювальні прилади... Торік близько 70 разів використовувалась на різноманітних роботах. Хоч у «Положенні про пожежно-сторожову охорону колгоспів Української РСР», затвердженому Радою Міністрів УРСР, сказано недвозначно: «Використання протипожежного обладнання... не за призначенням категорично забороняється».

Те ж саме робиться і в цьому році. Бували випадки, що машина працювала на подачі води 4—6 годин безперервно. В результаті вона вийшла з ладу. І це тоді, коли протипожежний стан усіх без винятку об'єктів у колгоспі дорівнює нулю. І не лише сільгоспоб'єктів. А й восьмирічної школи, і магазину № 3...

Розповів я про все побачене й почуте у ріпкинців голові колгоспу імені Петровського Щорського району Петру Олексійовичу Бурделу. Ну, думаю, зараз ударить об поли руками Петро Олексійович і скаже приміром так: «Ай-я-яй, і як їм не соромно!»

Не ударив руками об поли Петро Олексійович і нічого не сказав. Натомість опустив очі додолу... І було чого. Бо ж саме з дозволу і благословення голови колгоспу члени пожежно-сторожової охорони (звичайно, разом з машиною) займаються чим завгодно: миттям автомобілів і літаків сільгоспавіації, гашенням вапна, викачкою гноївки...

На початку червня цього року сталася в лісі пожежа. Хлопці з пожежно-сторожової охорони в той час спокійно поливали колгоспну розсаду... І ніхто з того не дивується — звичайне в цьому колгоспі явище. Та й, взагалі, як було Петру Олексійовичу соромити інших, коли з одинадцяти пунктів розпорядження, даного районною інспекцією пожежного нагляду, не виконуються вісім, причому з року в рік: відсутні блискавковідводи, не замінюється несправна електропроводка на ряді об'єктів, водонапірна башта не пристосована для забору води пожежною машиною. І так далі.

Отож і судіть: варто бити в сигнальну рейку чи ні....

В. КИРИЛЕНКО,
спец. кор. Перця.

Чернігівська область.

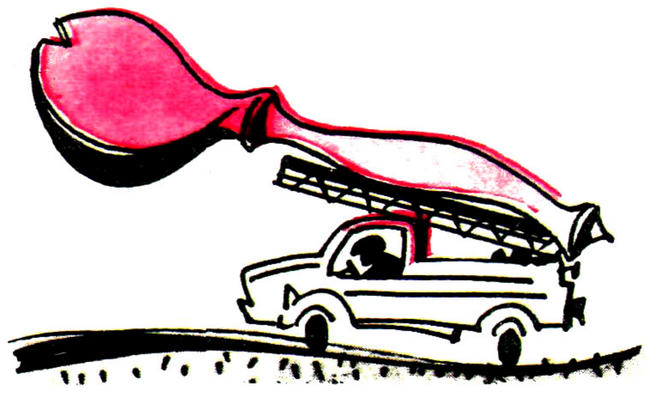

ТЕАТР ПЕРЦЯ

УМІЛЕЦЬ

Діють: Васюта Іван Трохимович — директор побуткомбінату.
Середа Григорій Петрович — народний умілець.

Дія відбувається у кабінеті директора побуткомбінату. Васюта сидить за столом, читає газету. Прицмокує язиком.

Середа. Дозвольте зайти?
Васюта. Будь ласка. (Відкладає газету). Чим можу служити?
Середа. Я до вас щодо роботи...
Васюта. А хто ви за фахом?
Середа. Гончар.
Васюта (жвавішає). О, гончарі нам потрібні! Але не просто гончарі, а — наставники. Ми тут, знаєте, при комбінаті курси відкрили, здібну молодь набрали, а вчити нікому. Приходив тут один, з дипломом, але ж — халтурник! Наладили ми його. (Зітхає). Читали ось у газеті? Народний умілець Середа... Оце чоловік! Із звичайної глини чудеса робить. Талант! Нам би такого... Ось і портрет його вмістили. (Переводить погляд з газети на відвідувача). Чекайте-чекайте... Це... не... Ви, випадково, не...
Середа. Так, це про мене. Я і є Середа.
Васюта. Боже мій, яке щастя! Ви — Середа? Той самий! (Вискакує з-за столу, тисне прибулому руку). Та ви сідайте, сідайте... Сідайте, розказуйте. Значить, це ваші творіння експонувалися на виставках в Англії, Франції, у Канаді?
Середа. Мої.
Васюта. Господи... Живого художника перший раз отак близько бачу. Ну, так розказуйте... Що привело вас до нашого містечка? Ви ж, здається, з Полтавщини?
Середа. Звідти.
Васюта. То чим можу, так би мовити, бути корисним? Повірте, все, що в моїх силах... (Прикладає руку до серця).
Середа. Та про роботу, кажу ж, прийшов запитати.
Васюта. Як? Ви хочете у нас працювати?
Середа. Якщо є вакансія.
Васюта. Голубчику! Ощасливите! Я навіть не мріяв... Така честь...
Середа. Син мій тут живе. Уже давно кликав до себе, то я оце зрештою й наважився.
Васюта. І правильно зробили, дорогий! І правильно зробили. Ось побачите — не пошкодуєте. Ми вам створимо всі умови. Та я... Та ми... Та ми з вами прогримимо на весь Союз! Ой, що це я кажу — на Союз, та ви ж — всесвітньо відомий майстер! Який я радий... Ну, якщо так, то до діла. Давайте зараз же й анкету заповнимо. (Витягає з шухляди чистий бланк, бере ручку, пише). Значить, так. Середа Григорій Петрович... Єсть. Рік народження?
Середа. Двадцять перший.
Васюта. (підморгує). Та ви ще козак! Так... Освіта?
Середа. Га?
Васюта. Який навчальний заклад, питаю, закінчили? Певно, інститут?
Середа. А-а... (Посміхається). Академію.
Васюта. Художню?
Середа. Академію діда Явтуха.
Васюта. Зрозуміло. Художню академію імені Явту... Е-е-е... Щось не знаю такої. Де вона знаходиться?
Середа. Дід Явтух жив у нашому селі. От я в нього й учився.
Васюта (з жахом). У вас немає освіти?
Середа. Є. Десять класів.
Васюта. А фахова? Може, хоч якісь курси закінчили?
Середа. Ні.
Васюта (присвистує). Так значить, ви не художник?
Середа. Художник. Про це й газети пишуть.
Васюта. Газети ще не документ. Мені диплом потрібен.
Середа. Диплом чи гончар?
Васюта. Гончар, але з дипломом.
Середа. Мої вироби експонувалися в Англії, Франції... Маю дипломи виставок.
Васюта. Так, але мені потрібен диплом про освіту. Як же ви будете передавати свій досвід іншим?
Середа. Так, як мені дід Явтух передавав.
Васюта. Та ви що?! У космічний вік передавати досвід дідівським методом? Тут же потрібні наукова термінологія, технологія...
Середа. А художні вироби вам не потрібні?
Васюта. Ну, зрозумійте, як я вас можу прийнятн? У мене ж — сувора інструкція... Ні, ні... Що ж, доведеться брати отого нездару, халтурника. У нього диплом є. Іншого виходу я не бачу. (Розводить руками).

Завіса.

Анатолій ЖИТНИК.

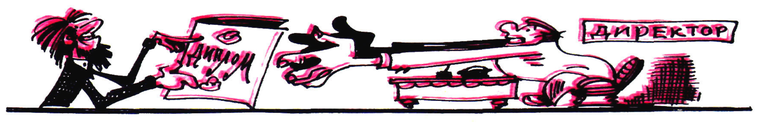

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Цілий рік минув відтоді, як прорвало трубу у водопроводі селища шахти № 29, що біля Донецька. Цілий рік мешканці селища бігали з відрами у пошуках води. А з начальника контори водопостачання Сибікіна І. І. як з гуски вода — все валив на стихію. Мовляв, трубу прорвало під час зливи, а він тут ні при чому. Про це писалося у фейлетоні «Незважаючи на неприятливі...» (№ 10 журналу).

Після виступу Перця заступник голови виконкому Донецької обласди Р. Ф. Соболева повідомила, що такий факт дійсно мав місце. За недбале ставлення до своїх обов'язків Сибікіна І. І. з посади начальника дільниці по експлуатації мереж управління водопровідно-каналізаційного господарства виробничого об'єднання «Донецьквугілля» звільнено. Для покращання водопостачання селища прокладено нову водопровідну мережу.

Мал. В. ПЕТРЕНКА (Вінниця)

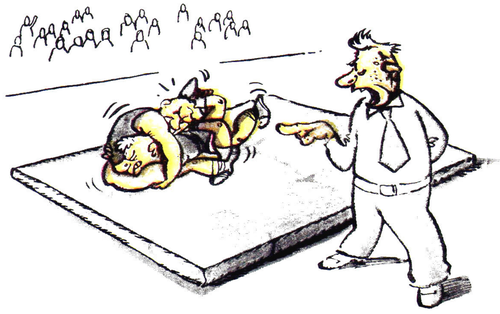

— Майте на увазі, після поєдинку я вас розплутувати не буду.

ВІНЕГРЕТ З ПЕРЦЕМ

Мал. В. СЕМЕРЕНКА (Запорізька обл.).

Без слів.

Мал. Т. ЮНАКА

Без слів.

PENGUIN2197

Мал. В. ПЕТРЕНКА (Вінниця)

Без слів.

Мал. Ю. КОСОБУКІНА

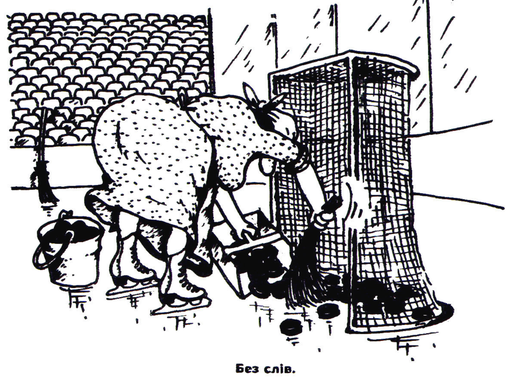

Без слів.

Мал. В. КАЗАНЕВСЬКОГО

Без слів.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

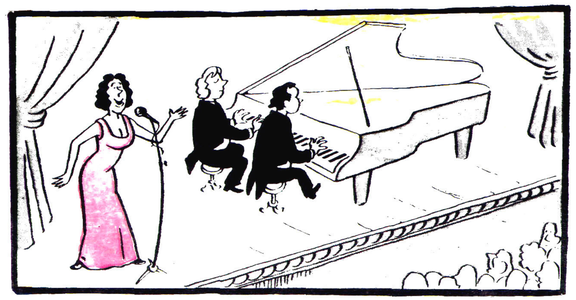

— Білими грає Гриценко, чорними — Михайленко.

Міста тепер будуються з такою швидкістю, що жах. Просто слів не вистачає. І не тільки слів, а подеколи навіть і цифр. Слово честі. От, наприклад, у місті Харкові по вулиці Жовтневої революції п'ять будинків мають один і той же номер — 57/59. Два будинки під номером 8 стоять у Дачному провулку, два під номером 6 — на Архангельській вулиці, по два будинки під номерами 154 і 156 — по вулиці Свердлова і так далі. Збиваються з ніг листоноші, розшукуючи адресатів у новозбудованому мікрорайоні по вулиці Петрозаводській, де чотирьом дев'ятиповерховим красеням присвоїли один і той же номер — 93. Причому нумерація квартир у всіх чотирьох будинках повторюється.

— Іваненко тут живе? — гукає зв'язківець у під'їзд.

— Мабуть, ні. Тут Сидоренко. Спитайте далі.

Зв'язківець трюхикає до сусіднього будинку. І за день, бува, так натрюхикається, що власний будинок ледве знаходить.

А що ти зробиш, як тих будівель розплодилося, мов комарів у траві. Спробуй знайти для кожного свій окремий номер і не повторитися. Голову можна зламати!

Отож працівники райвиконкомів і бережуть свої голови, нумеруючи будинки абияк. З такою ж легкістю підходять у Харкові і до найменування вулиць. Зате працівникам пошти потім доводиться розв'язувати задачі справді головоломні.

— Оце прийшла бандеролька на Піщану, — чується у 107-му відділенні зв'язку, — а там такого номера й близько немає...

— Так, може, це та Піщана, що у 22-му відділенні? — подає голос колега.

— Так то ж Піщана набережна, а у нас вулиця.

— Ну й що? Ви от запитайте ще у Червонозаводському районі. Там, кажуть, тридцяте відділення обслуговує якийсь Піщаний в'їзд.

— Питали вже. Нема там таких адресатів!

— Гм... А на Піщаний провулок не заглядали?..

Словом, життя листоноші у Харкові сповнене хвилюючих загадок і несподіванок, як у справжнього детектива. Спробуй розібратися без підготовки у веселій плутанині двох Аскольдівських в'їздів, трьох Істомінських провулків, трьох Поперечних, чотирьох Приамурських, восьми Немишлянських, стількох же Нижньо-Гієвських, сімох Керамічних, шістьох Звенигородських, п'ятьох Високовольтних і т. д., і т. п., і в кінцевому підрахунку — в 488 варіаціях одних і тих самих назв!

Особливо пощастило з увічненням свого імені у вдячній пам'яті харків'ян Петренку. На честь його тут є: вулиця Петренка, вулиці Петренківська 1, Петренківська 2, Петренківська 3, провулки — просто Петренківський, Петренківський 1, 2 і 3, затим чотири Петренківські проїзди і два Петренківські в'їзди! Уявляєте, яка гра фантазії?

Листоношам такі ребуси, правда, чомусь не подобаються. Через те і лягає на стіл секретаря міськвиконкому В. В. Іващенко об'ємна цидула на 18 аркушів з переліком сотень і сотень номерів і назв-близнюків. І треба віддати належне, Віра Василівна близько до серця прийняла турботи зв'язківців. Бо вона, окрім усього, ще й очолює спеціальну комісію по впорядкуванню існуючих і найменуванню нових вулиць міста. А комісія у заданому напрямку щось таки робить. Так, не дуже давно вона підготувала ось яке рішення:

«З метою увічнення пам'яті, а також у зв'язку з святкуванням 200-річчя з дня народження класика української літератури Г. Ф. Квітки-Основ'яненка... перейменувати Уфимський провулок у Дзержинському районі на вулицю Г. Ф. Квітки-Основ'яненка».

— Боже праведний! — схопилися за голови на поштамті. — Свого часу ім'я класика вже увічнювали. У Київському районі вже багато років існує така вулиця.

— Невже? — розгубилися члени комісії.

— Точно. А Уфимський провулок у місті — один...

Словом, благородний процес упорядкування назв і номерів іде своїм шляхом. А листоноші — своїм. Вони, як і раніше, бігають п'ятьма Ісаєвськими в'їздами, гасають чотирма Зерновими проїздами, шукають виходу з Плиточного тупика, оскільки є ще кілька вулиць і завулків з таким же найменуванням.

А комісія одна. Їй важко. Надзвичайно важко вислуховувати постійні скарги працівників зв'язку, лікарів швидкої допомоги, різноманітних аварійних служб, окремих громадян. Так важко, що просто слів не знаходиться. Для перейменування назв-близнюків.

І. ЛОГОЗА,
В. БОЙКО.

КОМІСІЇ ВАЖКО

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Виховували, виховували колишнього робітника Львівського заводу автонавантажувачів Страха В. М., умовляли, попереджали, застерігали. А він ще більше нахабнів. Дійшло до того, що в робочий час побив товариша. Про все це писалося у листі робітників заводу, які справедливо запитували: «Скільки ж можна з ним панькатися?»

— А справді, скільки можна? — переадресував Перець це запитання працівникам прокуратури Залізничного району м. Львова.

Виконуючий обов'язки прокурора району С. Н. Чепуркін повідомив редакцію, що за злісне хуліганство Страха В. М. було притягнуто до кримінальної відповідальності. А рішенням народного суду Залізничного району Львова його засуджено до 7 років позбавлення волі.

НОТАТКИ ПРО ІХНІ ПОРЯДКИ

УСЕ — НАПРОКАТ!

У світі чистогану й фальшивих людських цінностей є чимало способів набити собі ціну, підняти свій престиж в очах інших можновладців. Для цього, наприклад, у ФРН влаштовують пишні прийоми, на яких, образно кажучи, пускають запрошеним пилюку в очі — намагаються приголомшити гостей своїми туалетами, достатком, рідкісними речами. Іноді вдаються й до екзотики — у саду, скажімо, під опікою дресирувальника сидить приручений лев. Його можна взяти напрокат на один день. Це, щоправда, влітає в копієчку, зате справляє враження.

Можна показати в себе на прийомі живого письменника. Це коштує відносно дешево — всього-на-всього сто марок. Спеціальне бюро надсилає його за першою вимогою. Можна запросити біржевого маклера. Він обходиться уже в півтора-два рази дорожче. За циркача, який ковтає вогонь, треба викласти 500 марок за вечір, а за карикатуриста, який малює дружні шаржі на всіх присутніх, — 1500 марок. Можна запросити й подружжя (від 350 марок і вище), яке розпочне раптом скандал — розіграє «справжню подружню сварку» з ляпасами й іншими «театральними прийомами».

Словом, при дурних грошах багато чого можна собі дозволити. Але повідомлення про те, що через бюро добрих послуг можна придбати на вечір і відомого політика, навряд чи відповідає дійсності. Бо чесні політичні діячі не продаються, а ті, які продаються, не настільки дріб'язкові, щоб продаватися на один вечір.

ГІСТЬ І ГОСПОДАРІ, АБО ІДИЛІЯ НА ГРОБКАХ

Почули ми одне повідомлення з Тель-Авіва, й дуже нас цікавість розібрала: чи доводилося сіоністським правителям Ізраїлю коли-небудь бодай гортати «Коричневу книгу воєнних і нацистських злочинів». Видана вона в Німецькій Демократичній Республіці й перевидана різними мовами у багатьох країнах світу.

Так от — на 62-ій сторінці тієї книги значиться: «Карл Віннакер, професор-хімік». А далі подаються вельми цікаві фактики життя та діянь цієї особи.

За часів Гітлера Карл Віннакер — звісно ж, член нацистської партії, а до того ж іще й член СА, тобто так званих штурмових загонів — був технічним керівником заводу «Гехст», який входив до складу відомого концерну «І. Г. Фарбеніндустрі», оголошеного на Нюрнберзькому процесі злочинним концерном. Нині ж Карл Віннакер — директор того ж таки заводу «Гехст» у Франкфурті-на-Майні.

Це, так би мовити, загальні відомості про пана професора. А при конкретнішому знайомстві з діяннями його одразу ж натикаємося на таке: саме він, професор-хімік Карл Віннакер, вірою й правдою своєму фюреру служачи, на замовлення есесівського відомства Гіммлера винайшов горезвісний газ «Циклон-Б», яким у концтаборах гітлерівці вбивали свої жертви.

У 1948 році в Нюрнберзі американський військовий трибунал розглядав справу верховодів концерну «І. Г. Фарбеніндустрі». Серед обвинувачених був і Карл Віннакер. На процесі все було повністю доведено — і винайдення «Циклону-Б», і його виробництво на заводі «Гехст», і масове знищення ним в'язнів концтаборів. Але американські судді повелися тоді досить дивно: головних верховодів концерну засудили тільки для аби, а деяких, у тім числі й Віннакера, і зовсім виправдали. Дуже вже за них дехто в Сполучених Штатах клопотався...

Не завадило б іще й таке нагадати: робота Віннакера над «Циклоном-Б» була пов'язана з так званим «остаточним вирішенням єврейського питання». Що то за «остаточне вирішення», думається, нікому розтлумачувати не треба. В тім числі й сьогоднішнім сіоністським заводіям. Зауважимо тільки, що саме на євреях грунтовно випробували той газ, а потім ним душили уже й усіх інших...

Нагадуємо ми все це тому, щоб хоч трохи декому пам'ять освіжити. Бо якраз цього вченого масового вбивцю гостинно приймали в Тель-Авіві: тамтешні бізнесмени, бачите, ведуть справи з фірмою «Гехст» і запросили до себе гера директора Карла Віннакера. Та що там, врешті, якісь бізнесмени! Гітлерівського злочинця приймали в Тель-Авіві високопоставлені урядовці з міністерства економіки, на цілком офіційному, як то мовиться, рівні. Господарі й гість, як водиться, обмінювалися взаємними люб'язностями, і Карл Віннакер навіть говорив щось таке дуже схвальне про політику Ізраїлю.

Словом, сіоністські «захисники всіх євреїв» обмінюються люб'язностями і ведуть бізнес із учасником гітлерівського «остаточного вирішення єврейського питання». Ідилія та й годі!..

Щоправда, прості ізраїльтяни спробували було по-своєму зустріти гостя — плакатами з написами «Віннакер — масовий убивця!», «Геть нацистського злочинця!» Але добре вишколена на американський кшталт ізраїльська поліція спритно навела відповідний порядок на тель-авівських вулицях. Так що настрою гостеві нічого не псувало. Хіба що, може, іноді трохи непокоїла прикра для нього думка, що йому зі своїм фюрером так і не вдалося «остаточно вирішити єврейського питання». Але якщо така думка й ворушилася, то, безумовно, одразу ж притлумлювалася втіхою від того, що тепер йому ніщо не завадить довести до кінця свої гешефти із гостинними тель-авівськими компаньйонами.

Я. ВАЛАХ.

СУЧАСНІ ДЖЕНТЛЬМЕНИ

Одна з лондонських крамниць, де торгують парасольками, зустрічає своїх покупців таким написом: «У Англії джентльмени не переводяться: коли їхні дружини косять траву на газонах, чоловіки тримають над ними парасольки, захищаючи від сонця».

КВАЛІФІКОВАНА ПОРАДА

Не покладаючись, очевидно, на власні розум, серце та уподобання, одна молода жителька Амстердама звернулася до редакції молодіжної газети із таким листом: «Я маю можливість обрати собі чоловіка з двох претендентів на мою руку. Один — літній, дуже багатий торговець тюльпанами, другий — молодий електрик. Що ви мені порадите?» Редакція відповіла: «Виходьте заміж спочатку за торговця тюльпанами!»

ВУСАТІ КРАСУНІ?

Пані Етель Брідж, яка вважає себе борцем за права англійських жінок, закликає їх прикрасити свої обличчя вусами й клинцюватими борідками. Щоб ні в чому більше не відставати від чоловіків! Бо якщо чоловіки, мовляв, носять кучері до пліч, то жінки мають право наклеювати собі вуса й бороди.

Полум'яні заклики Етель Брідж поки що не знайшли відгуку серед англійських жінок — їх інші проблеми турбують: прогодувати сім'ю стає все дорожче, знайти роботу — все важче.

КОСМЕТИЧНІ СЮРПРИЗИ

Чудова річ американська косметика! Які ніжні креми! Які аромати! Які флакони, упаковка, етикетки! Як надійно помада на губах тримається!..

А недавно було виявлено ще одну її особливість: компетентні американські інституції встановили, що багато з тих косметичних витворів містять хімікати, які спричиняють захворювання на рак. Коли піддослідних щурів почали мазати кремом для обличчя, то через 240 днів у них виявили рак печінки.

Найнебезпечнішими виявилися шампуні, рідини для утворення мильної піни у ваннах і різні креми для обличчя.

Степан ГРИЦЕНКО

РУБАЇ

1

Строчив байки про звірів, про гайок,
Про дишло, про гирлигу і кийок...
Нічого в тім поганого немає,
Крім одного — написаних байок.

2

Директор фірми «Світлий шлях» по блату
Надав люб'язно тепле місце свату.
Сватюк відразу палко полюбив,
Та тільки не роботу, а... зарплату.

3

Бувають рецензенти-дилетанти —
Не можуть Дрока відрізнить від Данте,
Зате навчились рити рівчаки
І в них майстерно... заривать таланти.

4

На всіх весіллях водиться таке:
Гукають: «Гіркo!», п'ють вино п'янке...
І дехто так звикає до гіркого,
Що потім жінці все життя гірке.

5

Завжди з роботи поспішає мати:
— Дитину, каже,— треба годувати!
А те «дитя» — вже встигло дременуть
Від жінки і маленького дитяти.

6

Здавали житловий будинок сірий:
Підлога кострубата, в стінках діри...
Споруду-брак увічнив фотокор:
Прикрасила вона «Вікно сатири».

7

Коли до вузу поступав синок —
Заготував шпаргалочок мішок.
Тепер він — лектор, лекції читає,
Та й нині від шпаргалок — ні на крок!

8

Трапляються людці на цьому світі,
Мов гудзики на ультрамодній свиті:
Нічого не тримається на них —
Вони лиш для ф а с о н у там пришиті.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Без слів.

ВИКРУТИЛИСЬ

ГУМОРЕСКА

На останньому торговельно-промисловому ярмарку ми такий зразок показали — впасти можна!

Спершу там усі ахнули:

— Цього не може бути!

Потім зааплодували. А оговтались — сказали:

— Не плаття — фантастика! Особливо цей ажурний ланцюжок в поєднанні з легким блакитним мереживом... І ця об'ємна нитка! Чарівно! Це те, що потрібно нашим красуням-жінкам. У Парижі від заздрості луснуть! Отже давайте! І чим більше, тим краще.

Першу партію у продаж пустили — торговельна мережа: «Давайте ще!».

І навіть скарги пішли на нас. Мовляв, чому так мало випускаємо хороших товарів.

Ми зраділи. Засукали рукави. Поставили все на потік. Але тут вийшла маленька заминка. Металісти підвели. Ні, вони поставки не зірвали. Це в них абсолютно виключено. Просто замість одних ланцюжків стали постачати інші: замість тонкого ажурного — великий якірний. Що для стоянки лінкорів у відкритому морі. Тому що з ажурними мороки по горло, а тоннажу — ніякого.

Просити безглуздо. Але ми викрутились: замість ланцюжка приліпили стрічку. Пішло як рацпропозиція.

Торгівля попручалася, але дітися нікуди — взяла. І хоч стало дешевше, покупець знизав плечима. Але взяв — усе-таки комірець мереживний і нитка об'ємна.

І все наче б стало на місце. Але тут притичинка вийшла: мережива нам розіслали трохи іншого кольору. Ну, не зовсім блакитні, а скоріше чорні. У постачальника аніліну не було, тому він мереживникам партію ваніліну відвантажив. Так що вони у себе кондитерський цех відкрили і, хоч з мереживами у них зараз важко, зате із булочками добре.

Наполягати — марна справа. Але ми викрутились: від мереживного комірця відмовилися, вгорі одну змійку зробили, внизу — два розрізи. Торгівля набундючилась, покупець подивився косо, але взяв — все-таки об'ємна нитка.

І наче б усе влаштувалось. Але скоро знову невеличка заковика трапилась. Ні, тканини нам текстильники вдосталь дали. Але з маленьким відхиленням від замовлення: без об'ємної нитки. Знаєте скільки їм з ниткою цією клопоту! Тим більш — об'ємна чи не об'ємна, а вал однаковий. Щоправда, тканина стала грубішою. А плаття ніхто не купує. Навіть скарги на нас пішли, чому так багато випускаємо поганих товарів...

Але ми викрутились: мішки почали шити. З трьох боків зашиваємо, вгорі даємо класичний розріз з двома блискавками. Знаєте, нарозхват пішло. Навіть скарги знову з'явились, чому так мало випускаємо хороших товарів...

Ви плаття пристойного купити не можете? Викручуйтесь. Ми он скільки разів викручувались. Тепер ваша черга.

Аркадій ШИМАНСЬКИЙ.

Мал. В. ШИРЯЄВА

— Цікаво, а чим же вони на роботі займаються?

ПЕРЧЕНЯ

Сторінка для дітей

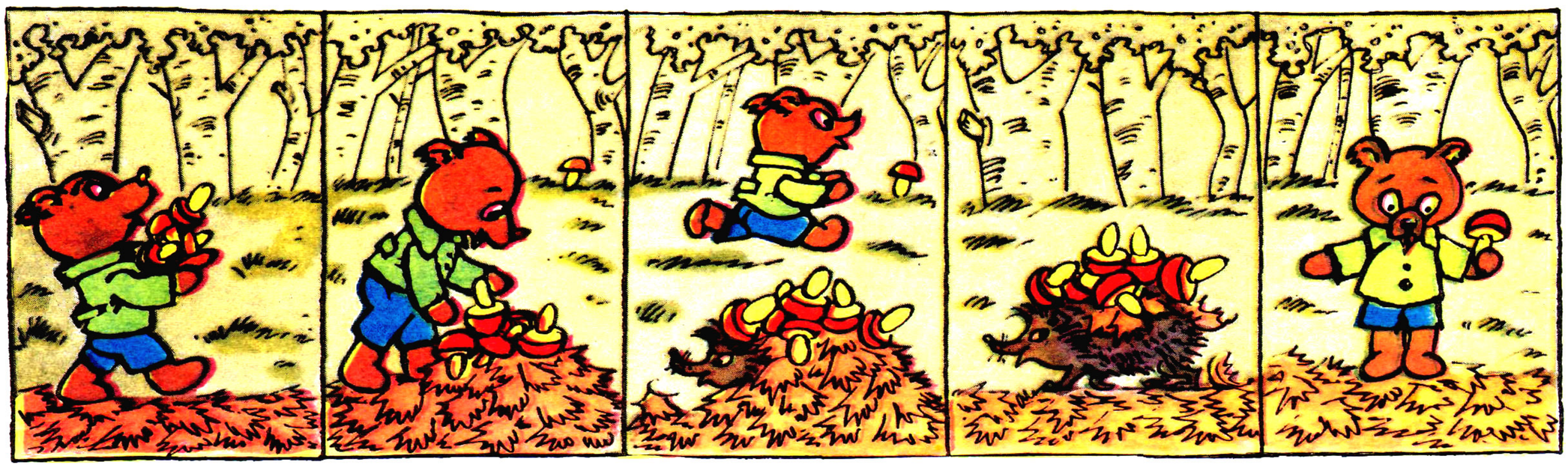

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

ЗАГАДКА ПЕРЧЕНЯТКА

В нас на кухні білий кіт.
Кіт прив'язаний за дріт,
Цілий день він муркотить —
В животі мороз сидить.

(Холодильник)

Марія КОЗАЧЕНКО,
Іван КОЗАЧЕНКО.

ЗАЙВИЙ КЛОПІТ

— І навіщо руки мити? —
Петя скаржиться Микиті, —
І на це марудне діло
витрачати воду й мило...
Не мине іще й трьох днів —
рук, здається, і не мив!

В. КРИЖАНІВСЬКИЙ.

ТАК ЗАТЕ Ж...

Поборолись. Навтішались.
Та й мовчать — сопуть.
Костик Юрчика подужав...
Так тому вже буть.
Ні ж бо! Так тому не бути!
Юрчик за своє:
— Так зате корова наша
Вашу Лиску б'є!

Дмитро КУРОВСЬКИЙ.

ВІРОЧКА

— Я тепер усе умію, —
Не вщухає Вірочка. —
З домоведення у мене
В зошиті п'ятірочка.
— От і добре,— каже мама,—
Треба це вітати. —
Тепер будеш завжди, доню,
Мамі помагати!

Помий ложки, бери горщик,
Ставай біля мене.
Вдвох сьогодні приготуєм
Борщ смачний зелений.
Подивилася на маму
Вірочка із подивом:
— Ми борщу іще у школі,
Мамо, не проходили!

Галина ГРИНЕНКО.

Олександр БРОДСЬКИЙ

В У С А

Внук пита:
— Скажіть, бабусю,
Чом у кішок
Довгі вуса?

— Для краси, мабуть!..
— Ні, ні!
— Ну, а звідки ж
Знать мені?..

—Я додумався до чого —
Вуса довгі в них
Для того,
Щоби ними лоскотать
Мишок тих,
Що в нірках сплять!

ПООБІЦЯВ

— Що таке з тобою, синку?
Угамуйсь хоч на хвилинку!

То ганяєш-ловиш кішку,
То вистрибуєш на ліжку,
В домі лемент, шум і гам,
Безпорядок тут і там.

Глянь, який розгардіяш!
Ніби дім уже й не наш!

— Буду, мамо, я зразковим,
Не впізнаєш навіть, ні!
Лиш не зразу,
А приблизно —
Через три-чотири дні!

Переклав з російської
С. ОЛІЙНИК.

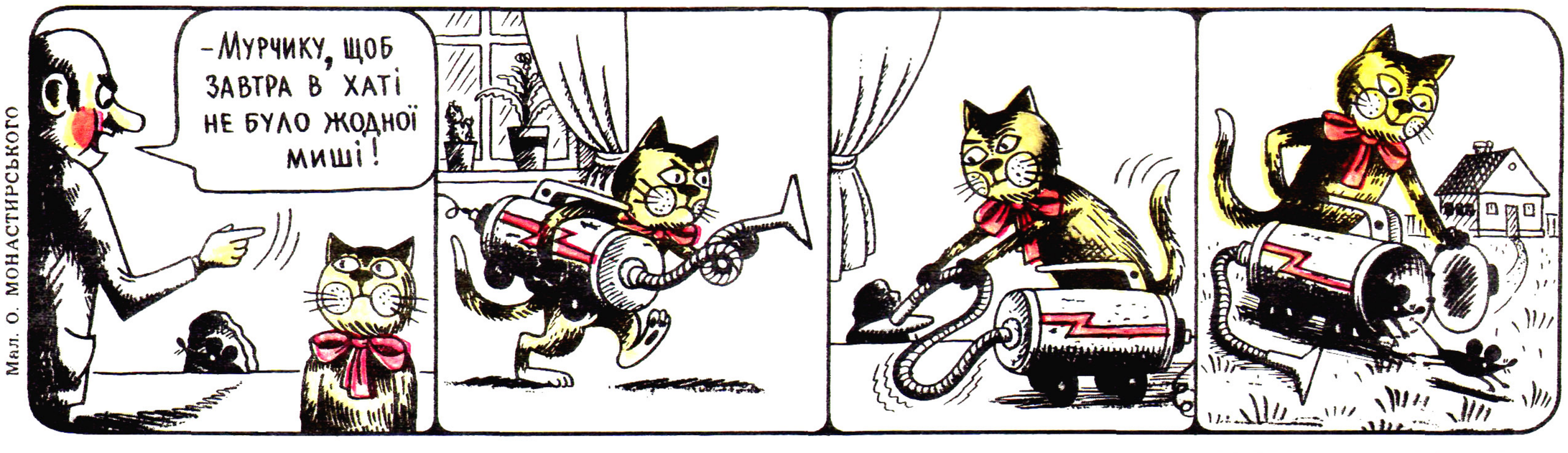

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

ЧУЖІ ДІТИ

ГУМОРЕСКА

Клацнув замок, і з-за дверей виглянув невисокий на зріст дідок в окулярах.

— Ви давали об'яву, що продаєте піаніно? — спитав у нього прибулий, модно одягнутий чоловік середніх літ.

— Був гріх. Проходьте, будь ласка. Роздягайтесь... Ось, будь ласка, сюди... Сідайте... Виходить, вирішили до музики прилучитися?

— Аякже! В наш час без музики — ні кроку. На весіллі — Мендельсон, на похоронах — Шопен...

— Кого, насмілюсь запитати, навчати будемо? Сина чи дочку?

— Сина. Сам у свій час не зміг, а його вже навчу, чого б мені це не коштувало.

— Ясно. Все для дітей. Чудово, звичайно, коли хлопчик грає. Як звуть синка?

— Мишком. А що? Давайте ближче до діла. Я поспішаю.

— Михайло... прізвище, пробачте?

— Назаренко.

— Виступає Михайло Назаренко! Звучить! Зал аплодує. А якщо молодий чоловік симпатичний — од прихильниць відбою не буде. Ви його фотографію, часом, не захопили?

— Послухайте, я прийшов сюди піаніно купувати. Я гроші захопив.

— Виходить, вирішили остаточно. Він сам захотів чи то ви з дружиною?

— Ми, він — яке це має значення?

— Тут, батечку, різниця суттєва. Якщо він сам вирішив — користь буде. До речі, Мишко ще чимось захоплюється? Шахами, скажімо, або марками?

— Марками я захоплююсь! У вас, між іншим, піаніно якої марки? А може, вам ще розповісти про мою дружину чи про квартиру? — підпустив шпильку гість.

— Звичайно. Квартира хоч у вас досить простора, піаніно не заважатиме?

— Ви мені вибачте, дідусю, але вам що до того?! Може, у мене меблів бракує. Ось я піаніно і купую. Для меблів. Я на ньому спатиму.

— Даремно ви нервуєте. Купівля відповідальна, тут усе зважити треба. Знав я одного громадянина, який через рояль місця собі у квартирі не знаходив. Та і як знайти, коли нема його, місця. Та ще сусіди, не дай боже, з гонорком. До речі, у вас сусіди не скандальні? Адже із звукоізоляцією у нинішніх будинках не дуже.

— Я щось не розумію: якщо у мене погані сусіди, ви мені не продасте піаніно? — спалахнув гість. — І взагалі, де воно, ваше хвалене піаніно?

— Чому хвалене, я його не розхвалював. Бачите...

— Ні, не бачу.

— Бачите, у мене піаніно, як такого, немає.

— Немає??! Так навіщо ж ви об'яви вішаєте?! Вам що, робити нічого?

— Нічого, — пробурмотів хазяїн. — Я, знаєте, на пенсії, діти роз'їхались хто куди, пишуть рідко, а приїжджають іще рідше.

— А мені що за діло! Якщо у вас неуважні діти, це ще не означає, що ви повинні продавати піаніно, якого у вас немає!

— Чому погані, вони хороші, тільки заклопотані дуже.

— Ну, добре, дідусю, давайте розберемося. У вас хороші діти, прекрасні. Це чудово. Але мені потрібно піаніно. Ви ж мені у цьому допомогти не можете?

— Хто його знає, батечку... Допіру був у мене один татко, ми з ним години дві, не менше, про його нащадка бесідували. Синочку лише дванадцять, а у нього вже по футболу другий розряд. Молодь нині бідова. Тільки ось вчитись не встигає. А тут іще музика... Я, знаєте, не проти музики, навпаки, сам хор при ЖЕКу вже десять років відвідую. Адже ще у громадянську заспівувачем був. Тільки якщо хлопцю футбол до душі, то, як по мені, — нехай м'яча ганяє. Правильно?

— Можливо, ви маєте рацію... Мого шибеника теж за уроки не засадиш. Все з якимись деталями возиться. Приймач зібрати хоче. Рукй у нього золоті.

— Бачите! А раптом з нього геніальний радіоконструктор вийде? Ви, звичайно, заради сина нічого не пошкодуєте. А його ви шкодуєте? Тут розібратися треба. Ви заждіть, я піду, чайок зігрію. Посидимо, про Мишка поговоримо. Все одно, піаніно сьогодні ви вже не купите...

Геннадій КОСТОВЕЦЬКИЙ,
Олег ПОПОВ.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— У нашому будинку, здається, поселився підлабузник.

Автомобілізми

Якщо автомобілізація й надалі розвиватиметься такими темпами, то навчання у школі доведеться починати не з азбуки, а з дорожніх знаків.

* * *

На людному перехресті з пожвавленим автомобільним рухом навіть старенький дідок почуває себе молодим: так і хочеться взяти дівчину під руку — щоб вона допомогла перейти вулицю...

* * *

Водії, бережіть пішоходів! Пам'ятайте, завтра ви можете помінятися місцями.

* * *

Перший виїзд автолюбителя незабутній, як перше побачення. Тільки освідчуватися доводиться автоінспекторові.

В. МОСКАЛЕНКО.

БЮРОКРАТ НА ФУТБОЛЬНОМУ МАТЧІ

— До чого тільки спритний воротар!
Такий у мене був би секретар —
Не докучали б кляті прохачі,
З приймальної летіли б, мов м'ячі!..

БЕЗСОВІСНА

— На мене перша жінка скарги пише,
Такі дурниці, вибачте, плете,
Що ніби їй нічого не залишив...
Безсовісна! А п'ятеро дітей?!

с. Голоби
на Волині.

Михайло ХИЖКО.

Літературна пародія

ЧИМ БІЛЬША ЧАРКА, ТИМ ДОВШИЙ ВІРШ

«...недопита чарка,
мов недокінчений сонет».
(В. Колодій, «Грона дружби», «Жовтень», № 9, 1978 р.)

Чарка, мов сонет,
Поема, наче кварта...
А якщо роман
Узявся написати,
То, мабуть, повен чан
Прийдеться випивати?

Борис ДЕМКІВ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Без слів.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Малюнки з журналів: «СТИРШЕЛЬ» — Софія, «РОГАЧ» — Братислава, «ОЙЛЕНШПІГЕЛЬ» — Берлін, «ШПИЛЬКИ» — Варшава.

Без слів.

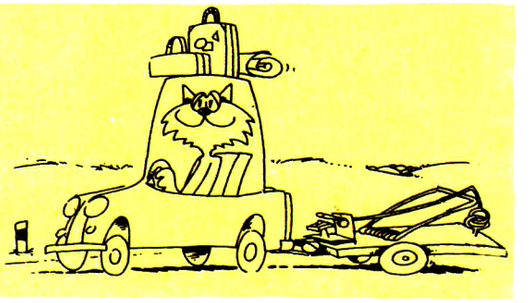

Без слів.

Без слів.

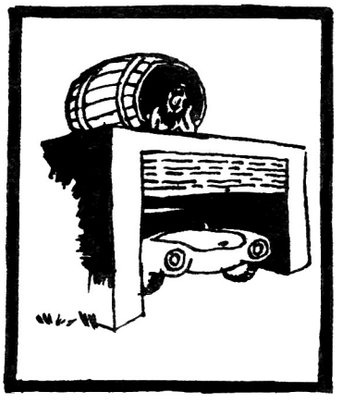

Сучасний Діоген.

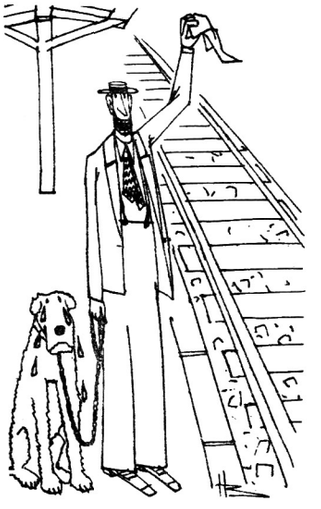

Без слів.

ПЕРЧАНСЬКИЙ ТЕЛЕВІЗОР

Добридень, шановні телеглядачі!

Сьогоднішню передачу ми ведемо із селища Новопскова на Ворошиловградщині. Її підготовлено за допомогою керівників пересувної механізованої колони № 151 тресту «Старобільськсільбуд» (див. таблички, прибиті до дерев). До речі, оці два дерева, можливо, тільки тому й уціліли, що тримають на собі таблички. Інакше вони могли б розділити долю своїх зелених братів, яких будівельники нещодавно повикорчовували там, де треба і де не треба, цим самим подавши новопсковським школярам гідний приклад того, як не слід поводитися з природою.

Почин будівельників підхопила й дирекція місцевого радгоспу на чолі з А. Я. Ярмоленком, за розпорядженням якого в селищі було зрубано на очах у сотень школярів понад п'ятдесят осокорів півметрової товщини. У похід на зелені насадження потроху включається й місцеве населення, яке починає рубати молоді тополі уздовж річки Айдар. Усе це, безперечно, вельми сприяє вихованню підростаючого покоління в дусі гострої неприязні до губителів природи.

На цьому, товариші,— до побачення. До наступного телебачення!

Друже перче!

Спробуй дізнатися, що трапилося з керівниками Закарпатського об'єднання взуттєвих підприємств, а то нас обсіли якісь лихі передчуття. Річ у тім, що в грудні минулого року ми одержали п'ять пар неякісних чобітків виробництва цього об'єднання і повернули їх взуттєвикам, щоб вони або обміняли їх на якісні, або повернули гроші. Посилки із взуттям об'єднання одержало, про що свідчать зворотні транзитні телеграми, до речі, нами ж оплачені. А от від керівництва об'єднання — ні з губи пари, ні з носа вітру. В березні цього року ми вдруге надіслали в Ужгород листа і знову з відповіддю було загадкове мовчання. Тому ми й вважаємо, що сталося одне з двох: або саме керівництво об'єднання кудись щезло, або в цього керівництва щезло почуття відповідальності.

А. ТКАЧЕНКО,
голова правління Срібнянської райспоживспілки Чернігівської області.

Я обома руками за розвиток підсобних промислів у колгоспах. Проте жодна з моїх рук не потягнеться у кишеню за гаманцем, щоб дістати один карбованець 10 копійок і купити «Рукавиці робочі», пошиті в підсобному цеху колгоспу «Україна» Виноградівського району на Закарпатті. Бо ці рукавиці копійки ламаної не варті в базарний день. Виготовлені вони з такого матеріалу, що, по-перше, ніскілечки не захищають рук, а по-друге, рвуться після першої ж повної робочої зміни.

Звідки, цікаво, виросли руки в тих майстрів, що такі рукавиці шиють?

С. СИМОНОВСЬКИЙ.

Правил без винятків, як відомо, не буває. Так і прислів'я «Порядок, як на залізниці» мовлено про кого завгодно, але не про залізничне селище при вузловій станції Красноград, у якому мешкає 400 сімей. Вулицями міста Красноград давно вже проходять водопровід, каналізація, та вони обминають квартири залізничників. У 1970 році у місто прийшов і природний газ, а залізничники про нього тільки мріють. Правда, у грудні 1974 року їм таки відвели місце для побудови газорозподільного пункту. Та справа з місця і досі не зрушила. Начальник відділу цивільних споруд Харківського відділення Південної залізниці т. Номеровський висуває усе нові й нові причини, які гальмують газифікацію селища. У червні цього року він повідомив, наприклад, що немає потрібних труб, а у техвідділі БМУ-13, котре береться провести газ, твердять, що труби є...

Словом, ми гадаємо так: коли немає труб — то це ще не біда, можна потерпіти. А от коли нема елементарної турботи про людей, отоді вже діло — зовсім кепське!

Г. МУХОРТОВ.

Харківська область.

Страшне перо не в гусака...

«Громадянам села, які володіють собаками, з'явитись завтра біля школи на сказ. Іначе вони можуть збіситися».

(З оголошення).

Надіслав Юрій РАКОВИЦА.

* * *

«Прошу президію вийти, так як мене викликають по телефону».

(Із записки в президію зборів).

Надіслав В. КУЧЕРУК.

* * *

«Дніпровським універмагом (міста Києва) Вам відправлена претензія від покупця з дефектами виробничого характеру, що не витримала гарантійних строків *носки*».

(Із претензії).

—

«Поскільки моя дочка повнолітня на прийманя прошу приняти її в дитсадик».

(Із заяви в дитсадок).

«Поки діти ліплять, я беру їх і знизую на ниточки і вивішую на клинок, щоб сохли».

(З плану роботи вихователькі).

—

«Прошу зняти з мене бензин, який числиться як перерасход і списати його на ями в урочищі Секерець при буксировці».

(Із заяви шофера).

Надіслав К. БІГАРІЙ.

* * *

«В нашій комсомольській організації серед передових комсомольців є такі комсомольці, котрі своїми результатами в роботі тягнуть назад».

(Із стінгазети).

Надіслав І. ДОРОШЕНКО.

Мал. А. ЩЕРБАКА
(Кременчук)

Без слів.

perec-ua.

Словничок-жартівничок

КАШЕМІР — повар на роздачі.

ПОШТИВИЙ — завідуючий поштовим відділенням.

ПРЕПАРОВАНИЙ — одружений.

ГУЛЯШ — відпускник.

В. СКОБУН.

ШВЕЙЦАР — директор швейної фабрики.

ВЕРХОЛАЗ — кар'єрист.

М. БАБИЧ.

БАЛІЯ — екзаменаційна сесія.

ГАВАНЬ — собача будка.

ПРИКМЕТНИК — чорний кіт.

ТЮТЮН — доглядач курей.

Ю. БЕРЕЗА.

с. Глинне
Рокитнівського р-ну
на Ровенщині.

ПРИЙМАК — екзаменатор.

ОПОЛОНИК — любитель підлідного лову.

ПІЙЛО — п'яниця.

ПІДПАСОК — штани.

ПИЩИК — письменник.

ПІЧКУР — кочегар.

ВИСКОЧКА — парашутист.

Л. ЛАЩЕНКО.

Вибрики Пегаса

«Я відкрито вам скажу,
теж чуприну маю
Тільки я її признатись
у руках тримаю».

А. В-єв з Вінниці.

— Правильно робите. Нічого дожидатися, поки хтось інший за неї ухопиться.

* * *

«Так не всі талант до всього мають,
Отже, хай другому не мішають, —
Тому, хто і здібніший, і хваткий, —
Знай про це і ти, моє малятко».

О. Д-ський зі Львова.

— Ви пояснили це своєму маляткові дуже дохідливо. А головне — надзвичайно здібно і хватко.

* * *

«— Твоя, жінко, сивина —
штучна дивина.
— Твоя ж, чоловіче, сивина —
від натурального вина».

М. Б-да з Миколаївщини.

— Негайно ж оголошуємо кампанію за заборону натуральних і перехід тільки на кріплені вина.

* * *

«Так находяться такі
Над начальником начальник.
Що тому та якість?
План! — Головне завдання».

Л. М-ко з Києва.

— Не говоріть. І серед поетів такі трапляються.

* * *

«Хоч смішно Вам,
та ви не смійтесь.
Моїх байок, як бога (чорта) бійтесь».

В. Л-к з Вінниччини.

— Що ви! Який там сміх... Бог (чи хто там уже) з ними...

КОНТРАПУНКТ ЛИЦЕМІРА

(В ОЧІ І ПОЗАОЧІ)

В очі: — Як зачіска пасує вам, шановна!
Як молодить! Ви юна, мов дівча.
Позаочі: — На голові в тії потвори вовна
Така, що тільки ріг не вистача.
В очі: — Це ваші дітки? Хлопчик весь у діда.
А в доні — синька татова в очах.
Позаочі: — Одне дитя у неї від сусіда,
А друге — нагуляла у Сочáх.
В очі: — Як муж ваш поживає — Гнат Петрович?
Посада в нього, чув я, ого-го!
Позаочі: — Ото вже фрукт! Ото, скажу вам, овоч!
Підсиджує начальника свого.
В очі: — Ви на роботі в себе, у крамниці,
Така привітна, ввічлива така!
Позаочі: — Шизофренічка, а не продавщиця!
Всіх покупців до гикавки ляка.
В очі: — Я — лицемір?! Та що ви, їй-же-право? Не жив з брехнею в дружбі і півдня.
Позаочі: — Ах, як вона підступно, як лукаво
Плює у душу! От уже свиня!

Григорій ГАРЧЕНКО.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ **«Насіння — не продукт» — у фейлетоні під такою назвою («Перець» № 12) розповідалося про те, як пересувна механізована колона № 38 будівельно-монтажного тресту «Чугуївсільбуд» ще в лютому 1977 року почала зводити у радгоспі «Артемівський» (Чугуївський район) картоплесховище та ніяк це будівництво завершити не спроможеться. Отож насінневу картоплю у радгоспі змушені були взимку зберігати у звичайних траншеях, а це призвело до збитків на суму 30 940 крб.**

Секретар Харківського обкому Компартії України тов. Луценко повідомив редакцію, що виступ Перця було обговорено і вжито необхідних заходів. Нині будівництво картоплесховища повністю закінчено, і його здано в експлуатацію.

★ **Жителі села Семирічки (Вінниччина) написали Перцеві про те, що в їхньому селі немає поштового відділення. Лист було опубліковано у № 13 журналу.**

Після виступу Перця голова Гайсинського райвиконкому О. А. Мурашка повідомив, що відділення зв'язку у селі Семирічка відкрито.

★ **У селі Лисенцях (Хмельниччина) магазин не працює, бо міститься у аварійному приміщенні, і жителям за кожною дрібницею доводиться їздити аж до райцентру. Про це до Перця надійшов лист.**

Як повідомив голова виконкому Старокостянтинівської райради А. І. Шахов, ремонт приміщення проведено, магазин відкрито.

★ **На межі полів сіл Босівки і Винограду (Черкаська область) протікає річка. Місток через неї давненько вже завалився, але керівники згаданих сіл ніяк не домовляться, кому з них його ремонтувати. Про це писалося в листі, що надійшов до редакції.**

Після втручання в цю справу Перця голова Лисянського райвиконкому В. Д. Степанов повідомив, що місток уже побудовано.

★ **Поки мешканці будинку № 10/1 по вулиці Ремісничій у місті Сумах добивалися ремонту ліфта, їм чомусь відключили ще й воду. Про це вони написали Перцеві.**

Голова виконкому Сумської міськради Ю. С. Журавльов сповістив редакцію, що факти, вказані у листі, дійсно мали місце. Нині ліфт відремонтовано. Налагоджено й водопостачання будинку холодною та гарячою водою.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 21 (1063) (на украинском языке). Издательство «Радянська Україна». Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 02. 10. 1979. Підписано до друку 19. 10. 1979. БФ 11811. Формат видання 70×108/8. Офсетний друк. Умовно-друк. арк. 2,8 Обл-вид. арк. 4,1. Зам. 04830. Тираж 3.300.000.

© Журнал «Перець», 1979 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект. 94.

Відсканував Олександр Яновський, опрацював Олег Леськів

http://perec-ua.livejournal.com

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Колишній державний секретар США Кісінджер останнім часом посилено роздуває міф про «радянську загрозу», роблячи вигляд, що він смертельно наляканий «неминучим» вторгненням радянських танків на всі без винятку континенти. Така ж манія переслідувала свого часу міністра оборони США Форрестола, і він покінчив життя самогубством, вистрибнувши з вікна хмарочоса.

Індекс 74393

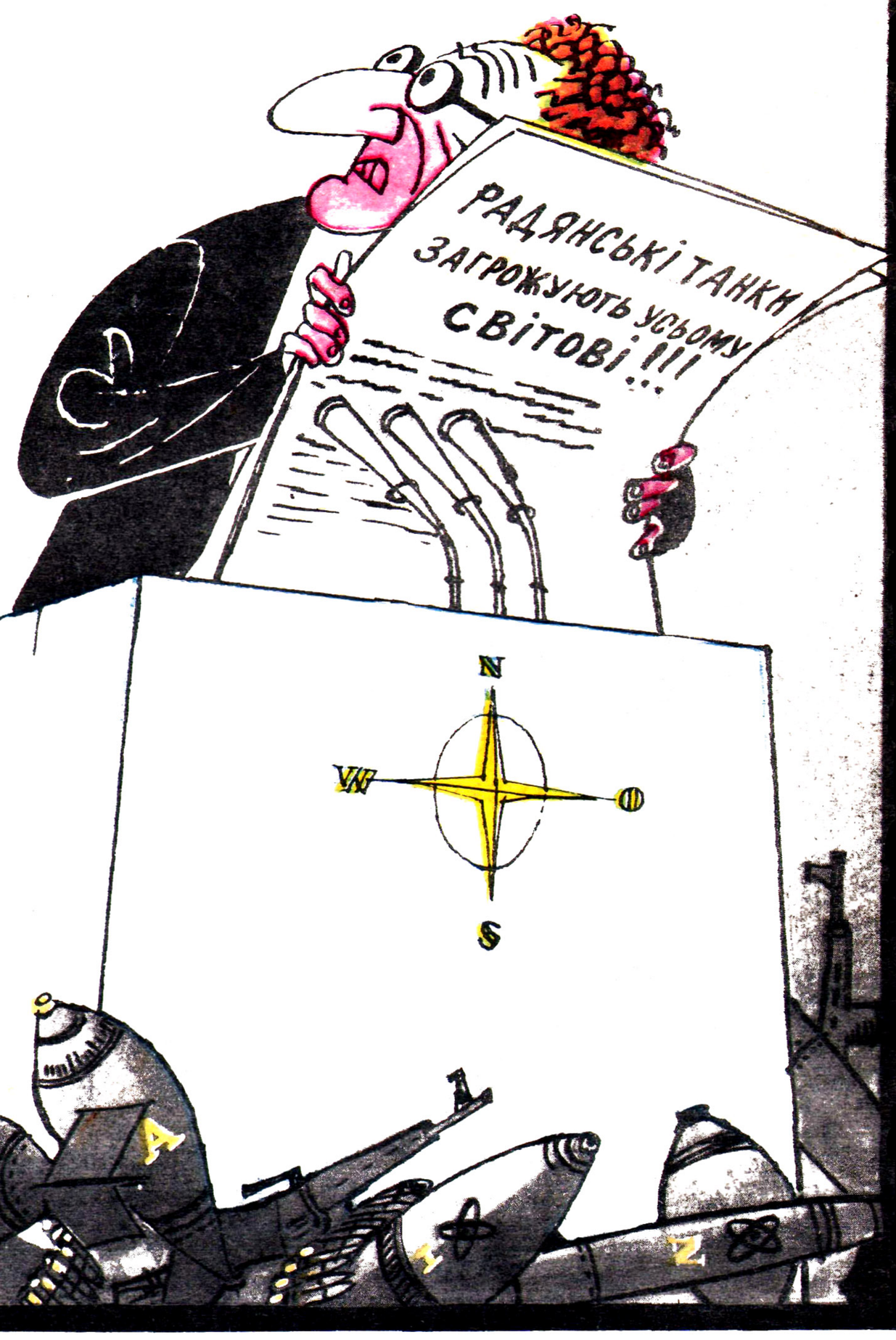

Форрестол: — Майте на увазі, містер Кісінджер, мені теж ввижалися радянські танки.